

No 1

ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟ

**ΕΛΑΧΙΣΤΗ ΣΥΜΒΟΛΗ
ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ
ΤΟΥ ΑΙΣΧΟΥΣ**

Ποίημα του Ιζιντόρ Ντυκάς (κόμης του Λοτρεαρόν). (1)

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Β. ΛΑΜΠΡΟΥ

« Ήμουν νέος κι είχα βαθιές αγάπες και η καρδιά μου ξεχείλιζε από ενδουσιασμό!

Κι ανακατεύτηκα με τον κόσμο, και συναναστράφηκα τους ομοίους μου, λέγοντας δυνατά την σκέψη μου!

Και με κοιτούσαν παραξενεμένοι, χωρίς να καταλαβαίνουν.

Κι αποτραβήχτηκα από αυτούς, και μου είπαν: Ξιπασμένε.

Και κάπου κάπου μες στη μοναξιά μου, οι μαζεμένες αγάπες μου, οι ενδουσιασμοί μου, ελευθερώνονταν σαν ωδές σαν λόγοι.

Κι οι συντροφοί μου γελούσαν και μ' έδειχναν με το δάχτυλο σαν να 'μουν τρελός.

Λοιπόν υπόφερα, αμφέβαλα, καταράστηκα και κανείς δεν πίστεψε πως ήμουν ειλικρινής.

Αυτή η καρδιά, που κάποτε έσφυζε από δύναμη κι αγάπη, είναι σαν να 'χει γίνει σκόνη.»

(1)

Οι σκέψεις αυτές χαρίζονται στους γνωστούς και άγνωστους συντρόφους.

Σ' αυτούς όλους που αγάπησαν τα παραμύθια τόσο, που δεν έχουν άλλη επιλογή από το να τα ζήσουν.

ΜΑΗΣ '84

Αυτά τα οποία αναφέρονται δεν διεκδικούν στο ελάχιστο κάποια προτοτυπία στην «παραγωγή και κατανάλωση ιδεών». Οι μοντερνίστικες και «πρωτοποριακές» απόψεις, τόσο προσοδοφόρες στα μυαλά και την ζωή των άνοων και ανεγκέφαλων καταναλωτών της πλήξης, μας άφηνε και μας αφήνει αδιαφόρους.

Είναι και γνώμη μας πως τα πάντα έχουν ειπωθεί. Ακόμη και αυτά που δεν έπρεπε να μπουν στα στενά πλαίσια των λέξεων. Αισθανόμαστε όμως την ανάγκη να τα ξανά-επαναλάβουμε με τον τρόπο μας. Με κάθε γνώση και υπευθυνότητα πως η επανάληψη στις μέρες μας αποτελεί το πιο σημαντικό στοιχείο που δομείται κοινωνικά η ισοπέδωση.

Σρεβουάρ αγαπητοί μου.

(1) Η «συμορίς τανάκ» αποτελείται από ένα αριθμό ατόμων που έχουν στο ενεργητικό τους μηδέν πρακτική. Και αυτό γιατί ο καθένας θέλει να είναι αρχηγός. Αλλά επειδή όλοι είναι αρχηγοί το σημείο ένωσής τους ακόμη δεν έχει βρεθεί. Σ' αυτή την συμορία απαγορεύεται οποιαδήποτε παραμονή ή έλεση δουλοπρεπών τροχοφόρων.

Πριν έρθει στην Ελλάδα και εγκατασταθή η «συμορία» αυτή είχε κάνει γνωστή την παρουσία της στην κοινωνική επανάσταση του 36 στην Ισπανία μαχόμενη στο αριστερό πλευρό των Αναρχικών.

(2) Ονομάζουμε ιστορική απόγνωση την αδυναμία ξεπεράσματος μιάς βασιανιστικής κατάστασης, η οποία έχει φθάσει στα όρια του ξεπεράσματος της και ξεπέραςμα δεν βλέπουμε.

(3) «Επαναστατικό πανικό». Νοείται στο κείμενο με την ένοια του αέρα που φουντώνει τις εξεγερσιακές σπίθες που είναι καταχωριασμένες από την καθημερινή ανάγκη.

(4) Κατάστασεις κοινής ωφελείας ονομάζουμε τα γεγονότα εκείνα που έχουν σαν κέντρο βάρους την ατομικότητα και που η πραγμάτωση τους ολοκληρώνεται στην ριζοσπαστική μετάλλαξη της κοινωνίας.

(5) Χωρίς να υποτιμούμε τις συνενωτικές ενέργειες των ακτιβιστών και την αποτελεσματική τους παρουσία σε οξυμένες κοινωνικές συνθήκες θα εθελουφλούσαμε με το να μην αναφέρουμε πως πολλές φορές σε σιφιλιδικές περιόδους –καλή ώρα όπως τώρα– κατέχονται από συναισθηματικές τυφλώσεις με έντονες ανταγωνιστικές τάσεις μεταξύ τους.

(6) Όλοι οι άνθρωποι, στο βαθμό που η αλλοτροίωσή τους δεν τους έχει εξομοίσει στο επίπεδο μιάς μηχανικής επανάληψης, γνωρίζουν πολύ καλά τις δεσμεύσεις τους. Άσχετα αν για πολυδιάστατους λόγους κάνουν την πάπια.

(7) Η απόφαση αυτή πάρθηκε με 8 ψήφους υπέρ του «εμείς» και 2 κατά, απότο επιτελείο του εαυτού μου το οποίο συνεδρίασε τον Ιούνιο του 84 στο Στρασβούργο.

Στο πρώτο και τελευταίο «συνέδριο» που έγινε στα μέσα, περίπου, του 1984, στην Αθήνα με πρωτοβουλία της «συμμορίας τανάκ» (1), συζητήθηκαν και αναπτύχθηκαν διεξοδικά, από την μεριά του κάθε συντρόφου, ένα σύνολο από θέματα, που οι διαστάσεις τους στην καθημερινή ζωή, αποσχολούν άμεσα τον καθένα που συμμετείχε.

Στο χώρο που έλαβον μέρος αυτές οι συζητήσεις, τα τζάμια καθώς και οι πόρτες ήταν σφραγισμένες με την ιστορική απόγνωση (2). Και ενώ τα κορμιά των παρευρισκόμενων ήταν μαραζωμένα, σαν βγαλμένες γυναικείες κάλτσες, από «έλειψη επαναλαμβανόμενων οργασμών», τα πνεύματά τους, μεταμορφωμένα σε κόκκινες φλόγες, αναζητούσαν –στο μouxλιασμένο και αρρωστιά- ρικό αέρα της πόλης– τις τρύπες για να εισχωρήσουν και να σκορπίσουν τον «επαναστατικό πανικό» (3) στους φιλήσυχους κατά τάλλα πολίτες.

Τα άτομα που αποτελούσαν την σύνθεση αυτής της μάζωξης είχαν έμμονη την ιδέα, πως εκείνες τις μέρες (κατά ένα παράλογο τρόπο) θα εγένετο σ' όλα τα έθνη, εκρήξεις καταπιεσμένων, οι οποίοι θα έπαιρναν την εξουσία από τα αφεντικά τους, θα διέλυαν, εν μέσω διονυσιακών γιορτών, τις μνήμες του παρελθόντος τους και όλα τα περιτά στοιχεία (συστατικά εξουσίας) θα τα φόρτωναν σε ένα δορυφόρο και θα τα έστελναν με εξπρές πτήση στο διάστημα. Επίσης υπήρχαν πληροφορίες πως το οικοσύστημα ήταν αλλεργικό στις εξουσιαστικές διαθέσεις των γηϊνών.

Τα άτομα αυτά ήταν σύντροφοι χωρίς εισαγωγικά. Ήταν γνωστοί από το παρελθόν αφ' ενός μεν δια-μέσου πράξεων και καταστάσεων κοινής ωφελείας (4) αφ' ετέρου δε ζούσαν πολλά χρόνια τώρα, μαζί, τον εξευτελισμό του κοινωνικού τους είναι.

Αν δεν καλέσθηκαν και άλλοι σύντροφοι που σίγουρα τους ενδιέφερε αυτό το επτά-ήμερο των συζητήσεων, κύρια οφείλεται σε δυό λόγους. Ο πρώτος είναι πως οι κουβέντες που έγιναν δεν είχαν σαν σκοπό την μεθόδευση για την άμεση πρακτικοποίηση των κοινών συμπερασμάτων. Και ο δεύτερος προσδιορίστηκε στην αποφυγή ανόητων συγκρούσεων. Συνήθεια τόσο γνωστή στους χώρους της βραχμανικής υστερίας η αλλοιώς στους χώρους που στρατοπεδεύουν τα άτυπα κόμματα των ακτιβιστών (5).

Αν και η γνώμη των περισσότερων συντρόφων ήταν αντίθετη αρχικά, στην δημοσιοποίηση αυτών των συζητήσεων στο τέλος αποφάσισαν πως είτε διαβαστούν και από άλλους είτε όχι δεν έχει καμία ιδιαίτερη σημασία (6).

Η καταγραφή αυτών των συζητήσεων πραγματοποιήθηκε μετά από μεγάλο χρονικό διάστημα, από «λογά και αμφιβόλου ψυχο-σωματικής ισοροπίας» σύντροφο. Το ύφος των κειμένων εύκολα αναγνωρίζεται πως φέρει την σφραγίδα του γράφοντος. Η επιλογή στο 1ο πληθυντικό (εμείς) χρησιμοποιήθηκε αυθόρμητα. Μετά από κριτικές φίλων και συντρόφων περί του εμείς και του εγώ αποφασίστηκε (7) να παραμείνει η καταγραφή όπως έχει ακριβώς στην πρώτη της έκφραση. Δηλαδή στο εμείς. Η άποψη αυτή ενισχύθηκε και από το γεγονός πως οι «αρχές», η ουσία καθώς θα λέγαμε των κειμένων, εκφράζουν και άλλους συντρόφους.

Τελειώνοντας το υποτιθέμενο τούτο εισαγωγικό κακιάς ώρας, θέλουμε να υπενθυμίσουμε σε εαυτούς και αλλήλους πως το μοναδικό που δεν μπορεί να αγνοηθεί, είναι οι καλές μας προθέσεις και πράξεις στην δημιουργία εκείνων των κοινωνικών παραγόντων, που προϋποθέτει η έκρηξη που πραγματοποιεί εκείνο το παραμύθι που γοητευόμαστε να το ονομάζουμε Κοινωνική Αντιεξουσιαστική Επανάσταση.

**Σας αγαπάμε όλους
εκτός των περισσότερων.**

ΛΟΓΙΑ...

Να κοιταχθούμε στα μάτια. Να μη σε ξέρω και να μη με ξέρεις. Να πλησιαστούμε μ' ένα τρόπο που δεν το ξέρουμε τώρα και να περπατήσουμε στο δρόμο εκείνο των γεγονότων.

Εκεί πέρα, μούπε ένας μεθυσμένος ναυτικός θα είναι και άλλοι άνθρωποι που θα τους γνωρίζουμε πολλά χρόνια, αλλά θα τους βλέπουμε για πρώτη φορά. Και θα παίξουμε με την σοφία των γέρων και την ανηθικότητα των παιδιών. Ξεχασμένοι από το βάρος αυτού που λέγεται χθες.

Ένας άλλος μούπε, πως αυτά δεν γίνονται. Πως έχουν μπόλικο υπόστρωμα ιδεαλισμού. Πως ανήκουν στη εποχή της Μαρίας Αντουανέτας. Και με παρότρυνε να γυρίσω στο σπίτι μου. Να κοιτάξω την γυναίκα μου και τα παιδιά μου και τη δουλειά μου. Και γω συμφώνησα μαζί του... για να μη το πιστέψω.

Τώρα δεν ξέρω τι να σου γράψω. Η γλώσσα μου πήρε προαγωγή και μετατέθηκε στην υπηρεσία πληροφοριών της ενωμένης πια Ελληνικής Αστυνομίας.

Αυτά που σου γράφω γεμάτα από έλλειψη ζωής και απεριόριστη πίκρα δεν μου αποδεικνύουν τίποτα περισσότερο από αυτό που ενυπάρχει σε κάθε πολιτικό κείμενο. Σε κάθε κείμενο.

Την ύπαρξη μιάς Αστυνόμευσης

... και πάλι
λόγια...

**ΕΛΑΧΙΣΤΗ ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗΝ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΗ
ΤΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ**

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΜΥΑΛΟ ΜΑΣ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΕΥΗ ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟ-
ΝΟΣ.
ΜΗ ΦΟΒΗΘΗΤΕ.
ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΤΕ ΤΟΝ.

Μας αφαιρούν την δυνατότητα να βιώσουμε τις επιθυμίες μας, τη στιγμή που αυτές εκφράζονται. Και είναι σοβαρός αυτός ο λόγος, που ξεκινήσαμε ένα ανένδοτο πόλεμο ενάντια στις κοινωνικές συνθήκες που επικρατούν. Ενάντια στον εαυτό μας που με ή χωρίς την θέλησή μας τις αναπαράγουμε.

Ύστερα... αρχίζεις να μιλάς ή να γράφεις ή να σκέφτεσαι για κάτι, έχοντας την συνείδηση πως την δεδομένη στιγμή ήδη βρίσκεσαι σε απόσταση από αυτό.

Μπαίνουμε στη φυλακή. Διπλό-κλειδωνόμαστε, πετάμε μακριά το κλειδί και ύστερα φωνάζουμε ελευθερία! Τον άλλο χρόνο κάνουμε απόδραση και γεμάτοι από αγωνία τρέχουμε να τοποθετηθούμε σε άλλη φυλακή, για να ξανά-φωνάξουμε... να ξανά-αποδράσουμε... να ξανά-κλειδωθούμε... και πάει λέγοντας... η δουλειά...

Κάπως έτσι μοιάζει η ανούσια περιπέτεια μας στα λόγια.

ΑΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΠΡΟΛΟΓΟΥΣ ΓΙΑ ΑΛΛΟΥΣ

Όποια λόγια και αν χρησιμοποιήσουμε, όποια λογό-παίγνια και αν κατασκευάσουμε, με όποια αισθητική και αν διακοσμήσουμε το κελί μας, σε οποια θέση και αν παίξουμε, οι κινήσεις μας ντροπαλές και φοβισμένες, ασίγουρες και τρομοκρατημένες, χρησιμοποιούν τα λόγια για να γεφυρώσουν τις αποστάσεις μας.

Δεν μπορούμε να βρεθούμε. Δεν μπορούμε να αισθανθούμε άμεσα και χωρίς μεσολαβήσεις, το κοντινό και μακρινό περιβάλλον μας. Οι υπαρκτές κοινωνικές συνθήκες με γνώμονα την ισχύ, σ' όλες της της διαστάσεις, απαγορεύουν στις αισθήσεις μας το νοιώσιμο του παλμού και της συνεχόμενης ροής της ζωής.

Πολλές φορές «βολεμένοι» μες στη μετριότητα, αποφεύγουμε έντεχνα οτιδήποτε μας προκαλεί για να ολοκληρωθούμε. Γνωρίζουμε όμως πολύ καλά, πως ότι κάνουμε ή δεν κάνουμε περνάει μέσα από την μεσολάβηση της γλώσσας.

Η γλώσσα σπουδαγμένη στα πανεπιστήμια της ιστορίας, διεκδικεί και είναι αρχιτέκτονας (ο μηχανικός είναι το χρήμα) όλων των άλλων μεσολαβήσεων που βασανίζουν την ζωή μας.

Όσα δεν μπορούμε να ζήσουμε, να απολαύσουμε, τα κάνουμε λόγια. Λόγια εμείς λόγια οι άλλοι, φτιάχνουμε μια θαυμάσια σχέση. Δεν γνωρίζομαστε ποτέ. Και οι καθημερινές συναντήσεις μας πραγματοποιούνται για να διατηρείται η απόστασή μας.

Μας θέλουν δούλους οι αφέντες μας. Μας μπουκώνουν το στόμα μας με λόγια και το κεφάλι μας με μεγάλες ιδέες και επιβεβαιώνουν τις δυνατότητες που έχουν, στο να οριοθετούν το βιωμά μας. Και οι δούλοι μένουν πάντα δούλοι για να καταξιώνουν την αναγκαιότητα της εξουσίας. Σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη εποχή οι λέξεις υπηρετούν την εξουσία, απ' ότι υπηρετούν εμάς.

Όπου και να γυρίσουμε το κεφάλι μας πιστοποιούμε συνέχεια ότι όλοι μας έχουμε «τρελαθεί» στο μπλα-μπλα.

Κληρονομήσαμε μια περιουσία που είναι χρεωμένη στα 3/4 της στην ανυπαρξία. Το φιλοσοφικό μοντέλο της δύσης. Το οποίο, που λέτε, μας έχει κάνει ρεταλάκια. Βασίστη-

κε στο διαχωρισμό του και αίσθησης. Στηρίχθηκε στο διαχωρισμό χειρωνακτικής και πνευματικής εργασίας. Δίνοντας βασική προτεραιότητα στην όραση. Επάνω σ' αυτό τον κορμό (της όρασης) στηρίχθηκε και συνεχίζει την ύπαρξη της, ολόκληρη ή μετ' έπειτα τεχνολογική και ορθολογική εξέλιξη.

Εξέλιξη που όμως γνωρίζετε μας έχει καταντήσει με το ένα ή με το άλλο τρόπο, παραγωγικές μηχανές με αυτοματικές κινήσεις. Κύριος και καθοριστικός λοιπόν παράγοντας, στην σύνθεση που αντιλαμβανόμαστε τα «πράγματα» έχουν τα ματάκια μας.

Ο Καρτεσιανός τρόπος αντίληψης ζει και βασιλεύει. Αφαιρώντας από μας χρόνια και ομορφιά και παρατείνοντας την κυριαρχία των εν γένει διευθυντικών τάξεων επάνω μας. Ο θεμελιώδης διαχωρισμός ανάμεσα του και αίσθησης που αντικατόπτριζε και τις παραγωγικές σχέσεις της εποχής εκείνης, επηρέασε και συνεχίζει να επηρεάζει και στις μέρες μας κάθε ανθρώπινη κίνηση. Η περίφημη διατύπωση του Καρτέσιου (σκέπτομαι άρα υπάρχω) οδήγησε και σφράγισε το δυτικό άνθρωπο (εμείς έχουμε και λίγο ρίζα εξ ανατολών) να εξισώνει την ταυτότητα του με το μυαλούδάκι του. Αγνοώντας το κορμάκι του. Αγνοώντας ότι ο νους και το σώμα αποτελούν μια αδιάσπαστη ενότητα.

Συνέπεια αυτού του χυδαίου διαχωρισμού ήταν και είναι η αντίληψη των περισσότερων ανθρώπων, πως ο πραγματικός εαυτός τους είναι ένα απομωνωμένο εγώ, κρυμένο βαθειά — πολύ βαθειά στο εσωτερικό του σώματός του.

Και έτσι δημιουργήθηκαν οι μισοί σκηνοθέτες και οι υπόλοιποι ηθοποιοί. Και ο σκηνοθετικός τρόπος ζωής γοήτευσε τα κακέκτυπα αντίγραφα του Νάρκισσου. Ο νους τοποθετήθηκε στην ανατολή και το σώμα στη δύση. Το μυαλό ανέλαβε με τις ευλογίες της κάθε θρησκείας να ελέγχει καταπιεστικά τον οργανισμό, η ευχαρίστηση του είναι μας, μετακόμισε σε αόρατες σφαίρες εγκεφαλικών παροξυσμών και αυτή η διάσπαση έφερε σύγκρουση στην ισορροπία μας. Επ' ευκαιρία τα οικονόμησαν και οι ψυχό-γιατροί.

Συνέχεια μας έρχεται στο μυαλό μας, αυτό που ακούμε από πολλούς ανθρώπους που όλη την μέρα ψοφάνε στην δουλειά και το βράδυ σε κανένα μπαράκι φωνάζουν «ξέρεις ρε ποιος είμαι εγώ;» αγνοώντας αυτό που κάνουν κάθε μέρα νομίζοντας πως είναι η ιδέα που έχουν εκείνη την στιγμή για τον εαυτό τους. Θέλουν να πιστέψουν πως είναι, αυτό που θα θέλανε να είναι.

Ο δυτικός άνθρωπος (για τους άλλους δεν έχουμε ακριβείς πληροφορίες, αλλά και αυτοί θα έκαναν άλλου είδους μαλακίες) είδε να συγκρούονται οι επιθυμίες του ως προς τις ικανότητές του, είδε να συγκρούονται οι επιθυμίες του ζώου του με τις επιταγές του μυαλού του. Ξέπεσε στο χάος μιας συνεχόμενης μεταφυσικής (με ξεχωριστή κάθε φορά μορφή) σύγχυσης.

Φτάσαμε στο σημείο κύριοι, να εγκρίνουμε ένα μέρος της προσωπικότητάς μας και να απορρίπτουμε ένα άλλο. Να κάνουμε έρωτα γιατί μας αρέσει το μυαλό του (της) ενώ το κορμί της δεν το γουστάρουμε. Φτάσαμε στο σημείο καθημερινά να λέμε τόσο, όσα δεν πρόκειται να κάνουμε. Αιχμάλωτοι της απογοήτευσης, με υψηλούς κοινωνικούς σκοπούς και με καθημερινή ζωή, χειρότερη και από σκυλιού.

Η εσωτερική αυτή διάσπαση του ανθρώπου που του επιβλήθηκε από την αναγκαστική υιοθέτηση του καρτεσιανισμού αντικαθρεπτίζει και την οπτική του απέναντι στο εξωτερικό κόσμο, που τον βλέπει σαν ξεχωριστά αντικείμενα και συμβάντα. Η εσωτερική αυτή διάσπαση του ανθρώπου, επεκτάθηκε και μέσα στην κοινωνία, με το δέχονται οι άνθρωποι με μοιρολατρικό τρόπο, την ύπαρξη διαφορετικών κοινωνικών στρωμάτων. Οι εξαιρέσεις όπως πάντα επιβεβαίωναν τον κανένα.

Για να μη τα πολυλογούμε γιατί είναι και λίγο βαρετό το θέμα μας ο καρτεσιανός διαχωρισμός, διέφθειρε τόσο το φυσικό περιβάλλον, όσο και κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα. Όσον αφορά τα ευεργετήματα που έδωσε στην ανάπτυξη της κλασι-

κής φυσικής και της τεχνολογίας μια ματιά γύρω μας, πείθει πως καλύτερα να μη τα είχε δώσει. Αλλά τώρα αγαπητοί μου τα έδωσε.

Για περισσότερες πληροφορίες για τα ανωτέρω...
διαβάστε και κανένα βιβλιαράκι
και θα γίνετε φωστήρες.

Ο ΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΝΤΙ-ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ

Αυτή η πουτάνα η ορθολογική γνώση, που τόσες δόξες λαμβάνει σ' όλους τους τομείς δραστηριοτήτων και επιμελημένα ξέρει να συντηρεί την κοινωνική ανισότητα, σε γενικές γραμμές μπορούμε να πούμε ότι αντλεί την δύναμη και την διαιώνισή της από τις καθημερινές αισθήσεις που μας υποβάλουν οι προκλήσεις των αντικειμένων και των συμβάντων του περιβάλλοντος.

Η ορθολογική γνώση ανήκει και είναι προνόμιο των κατ' επανάληψη ηδονοβλεψιών της ζωής. Είναι η κινητή περιουσία της διανοήσης που αναλαμβάνει με τα χαρακία, τα μοιρογνωμόνια και τις σχηματοποιήσεις, να χωρίσει, να καταχωρίσει να συγκρίνει, να ταξινομήσει και να καταμετρήσει κάθε πληροφορία που έρχεται στο μυαλό δια μέσου των αισθήσεων. Δημιουργώντας μ' αυτό το τρόπο τον «εγκεφαλικό κόσμο των διακρίσεων». Αυτός ο κόσμος περιλαμβάνει στην ουσία του ένα πλήθος ανυπολόγιστου αριθμού αντιθέσεων. Η αφαίρεση αποτελεί τυπικό γνώρισμα αυτού του είδους γνώσεων, εφ' όσον η σύγκριση και η ταξινόμηση του πλούθους των φαινομένων είναι αδύνατο να πραγματοποιηθεί διαφορετικά, παρά μόνο, με την επιλογή των πιο χαρακτηριστικών και πιο αντιπροσωπευτικών. Μ' αυτή τη μέθοδο χτίζουμε (εμάς μόνο παλιά σπίτια μας έμειναν να επισκευάζουμε) μέσα στο μυαλό μας ένα διανοητικό χάρτη της πραγματικότητας. Κατ' συνέπεια ο ορθολογικός τρόπος σκέψης και ομιλίας αποτελεί ένα χοντροκομμένο (αποσπασματικό) τρόπο (μέθοδο) να εξηγεί, να προβάλλει και να καταγράφει την πραγματικότητα. Και αυτό να μη το ξεχνούμε.

Θα ήταν ανοησία η αφαίρεση να αρνηθούμε να παραδεχτούμε πως η πραγματικότητα η «αίσθηση του όλου», διαφέρει ριζικά από τον ορθολογικό τρόπο αντίληψης και έκφρασης. Το φυσικό περιβάλλον είναι εξαιρετικά πολύπλοκο και ποικιλόμορφο. Στην λειτουργία του δεν διαθέτει «διαχωριστικούς εγκεφαλίσμους» ούτε αυστηρά καθορισμένα σχήματα. Δεν διαθέτει συγκεκριμένες χωριστές οντότητες. Τα γεγονότα δεν πραγματοποιούνται σε συγκεκριμένες χρονικές περιόδους αλλά συνολικά (μαζικά) και ταυτόχρονα. Στην φύση δεν υπάρχει ιεραρχία, παρά μονάχα στο μυαλό μας, που την μεταφράζουμε με τα δεδομένα τα δικά μας.

Και πρέπει να έχουμε τη συνείδηση πως από την ορθολογική σκέψη-αντίληψη, μπορούμε να απαιτήσουμε μόνο μια κατα-προσέγγιση αντιπροσώπευση της πραγματικότητας. Γι' αυτό το λόγο η ορθολογική σκέψη —που τόσο μεγάλη αξία παίρνει στις κλίμακες της ιεραρχημένης κοινωνίας μας— είναι περιορισμένη και οριοθετεί κάθε ελεύθερη και πολύπλευρη ανάπτυξη των ικανοτήτων μας.

Όλες οι αξίες της κοινωνίας μας είναι ποτισμένες από το δηλητήριο του ορθολογισμού. Η αξιοκρατία η τόσο προβαλλόμενη από τα ανδρείκελα της πολιτικής είναι η μεγαλύτερη και η περισσόερω ωφελιμίστικη κόρη του ορθολογισμού. Η αξιοκρατία είναι τόσο παλιά απάτη, όσο η ανάγκη που έχει στο να αλλάζει συνέχεια αφεντικά.

Οι περισσόεροι όμως εξ' ημών όσο ελεγχόμενοι και αν είναι, στις κινήσεις τους, στα συναισθήματά τους (έγκριση παίρνουμε μόνο από το κριτικό φίλτρο του μυαλού μας) δυσκολευόμαστε πολύ στο να διατηρούμε κάθε στιγμή, την συνείδηση των περιορισμών και της σχετικότητας της ορθολογικής γνώσης-σκέψης-έκφρασης. και δω τα χάνει ο κάθε έλεγχος, στην προδιάθεση που έχουν οι φορείς του, να ελέγξουν το όλο (κοινωνία). Και αυτό φίλοι μου να μη το ξεχνούμε, ούτε όμως να το υποτιμούμε. Καθ' ότι η υποτίμηση οδηγεί στο «μοιραίο» η δε υπερτίμηση στον ανασταλτικό φόβο.

Είναι ευκολότερο στην σύλληψη τους, τα σύμβολα της πραγματικότητας, που κατοχυρώνουμεδ στην σκέψη μας από την ίδια την σύλληψη της πραγματικότητας. Και αυτή η ευκολία, που τόσο «αρετοποιημένη» την μοστράρουν οι κάθε μορφής κρατιστές, οδηγεί στην εσφαλμένη τάση εμάς (πετυχημένη για αυτούς) να συγχέουμε τα δεδομένα, να παραβλέπουμε την πραγματικότητα και να έχουμε

φθάσει (πολλά χρόνια τώρα) στο σημείο να θεωρούμε τους διανοητικούς συμβολισμούς (που δημιουργήσαμε για την ευκολία μας) σαν τα μόνα στοιχεία της πραγματικότητας. Δηλαδή δημιουργούμε (εμείς απλοϊκά επαναλαμβάνουμε) και εκτελούμε ένα σύνολο από υπνωτισμένες λέξεις και συμπεριφορές. Δηλαδή τρία πουλάκια κάθονταν και πλέκανε πουλόβερ.

Με διαφορετικές κουβέντες, υποκαθιστούμε το αληθινό με το σύμβολό του, το βίωμα με την αναπαράστασή του, το αυθεντικό με το πλαστό, το είναι με το φαίνομαι. Μας πείθουν και πειθόμαστε σε σημείο ν' αρνιόμαστε (φοβόμαστε αυτή την άρνηση, όπως πολλοί φοβούνται το ανεξέλεγκτο στο «χάσιμο» του οργασμού) κατηγορηματικά την αλήθεια της αισθαντικότητας του είναι μας και καμπουριασμένοι και δειλοί, επαναπαυόμαστε στην αληθοφάνεια του συμβόλου. Με λίγα λόγια είμαστε ειδωλολάτρες του 20ου αιώνα.

Και για να μη ξεχαστεί, τώρα που έρχεται στο μυαλό μου, η αισθητική που πηγάζει από αυτή την αντίληψη (του ορθολογισμού) είναι επικηρυγμένη με θάνατο, γιατί ξέρει να κάνει τους ανθρώπους υποτακτικούς και έρμια των καταστάσεων, περισσότερο από κάθε «χαρισματικό ηγέτη».

Για το θέμα τούτο, δηλαδή της επικήρυξης της αισθητικής τούτης, πιθανόν να σας ειδοποιήσουμε. Αναμείνατε πληροφορίες...

(ΚΕΦ. Γ)

Γλώσσα είναι μια (όπως λέμε ένας είναι ο Θεός). Η γλώσσα της εξουσίας. Γλώσσα που είναι δομημένη, στις απαιτήσεις του ορθολογισμού. Μ' όλα της τα παρακλάδια (λογοτεχνικά, θεατρικά, ποιητικά, πολιτικά, εμπορικά, εκπαιδευτικά, αριστερά ή δεξιά, αριστερίστικα, περιθωριακά, καθαρευουσιάνικα, νεοελληνικά ή δημοτικά) αυτής της γλώσσας, για την οποία φαινομενικά ανταγωνίζονται μεταξύ τους (βλέπε συνέδρια περί λόγου) ενώ στην ουσία στεργιώνουν την γλωσσική ή γραπτή έκφραση —που αυτοματίως αυτό σημαίνει και επέμβαση στο τρόπο σκέψης και αντίληψης— σαν δυναμικό στοιχείο υπόταξης των ανθρώπων στις εκάστοτε εξουσίες.

Γλώσσα είναι μια. Η γλώσσα της κυριαρχίας, αυτών που κατέχουν την ορθολογική γλώσσα. Την γλώσσα του εμπορεύματος. Γλώσσα που στις μέρες μας δημιουργεί υπνωτισμένες συμπεριφορές στα πλαίσια μιας υπνωτισμένης κοινωνίας.

(ΚΕΦ. Δ)

Θέλουν να μας πείσουν τα χοντρά μάγουλα και τα πεταγμένα προς τα έξω γουρουνίσια μάτια των εργατών της εξουσίας, πως η γλωσσική μας συμπεριφορά (προσωπική ή συλλογική) περνάει από επικίνδινη κρίση. Κρίση που φθάνει ως το σημείο του έσχατου κινδύνου για την υπαρξιακή ισοροπία της. Θέλουν βλέπετε να ταυτιστούμε με τις επιθανάτιες κρίσεις που έχουν —βλέποντας καθημερινά ανθρώπους που αηδιάζουν απ' αυτή την κοινωνία να ξεφεύγουν από τον έλεγχό τους από το όραμά τους— για να επεβεβαιώσουν στους εαυτούς μας κάποιο περιθωριακό ρόλο που ώρες-ώρες παίζουμε (όπως αυτοί θέλουν) και συγχρόνως να καλιεργήσουν έδαφος για να «μας το κάνουν» και μ' άλλα λόγια.

Κάτι όμως δεν πάει καλά ε Αφεντικά; Κάπου χάνετε;

Ακούστε καθίκια, ακούστε περιττά εκτρώματα της ανθρώπινης φύσης. Μονάχα τον φόβο μας θάχετε. Γιατί στο στόματα μας και στις πράξεις μας θα σας στραγγαλίζουμε την κάθε σας γλώσσα και τα επιτευγματά της. Συνέχεια κρίση θα παθαίνετε, μέχρι να εξαφανιστείται μια και καλή από προσώπου γης.

Γιατί εμείς ξέρουμε να περιμένουμε. Ξέρουμε πως στις κρίσεις σας που κάθε μέρα παίρνουν σάρκα και οστά ανθίζει η επαναστατική γλώσσα. Η γλώσσα του βιώματος και των ριζοσπαστικών γεγονότων. Η γλώσσα που δεν έχετε, ούτε μπορείται να την ελέξετε και να την οριοθετήσετε για την κονόμα σας. Γιατί είναι «παράλογη» και παγκόσμια. Γιατί ξέρει να μη μιλάει, αλλά να πραγματώνει τον ολοκληρωμένο άνθρωπο κάθε στιγμή. Γιατί ξέρει να εφευρίσκει νέους αυτοδιμιούργητους και στιγμιαίους τρόπους, νέες χειρονομίες και κινήσεις για να επικοινωνεί πολύπλευρα. Γιατί η γλώσσα της εξέγερσης είναι η θορυβώδης και υπερβατική σιωπή των ερωτευμένων, που ολοκληρώνουν το είναι μας μέσα από την κατάργηση κάθε μεσολάβησης.

Έτσι λοιπόν κάθε λόγος μας, κάθε πρόταση θάπρεπε νάταν και ένα οπλοπολυβόλο. Τόσα οπλοπολυβόλα σε θέση μάχης, στα πλαίσια ενός νοήματος πολύπλευρου και ριζοσπαστικού θα τους είχαμε νικήσει. Θα είχαν νικήσει και οι δικοί μας στο εξωτερικό και τότε κάναμε λέει και μια κοινωνική επανάσταση «αλλά αυθορμητέν».

Και ότι βγει βγήκε.

Μπορεί να βγουν φασολάκια μπορεί και μπάμιες. Τσουκνίδες πάντως δεν βγαίνουν.

Επιτέλους τελειώσαμε.

Το προηγούμενο δοκίμιο για τα λόγια ήταν αριστοτέλεσμα. Ήταν απίθανο. Γοητευόμενος από την μαζική απήχηση που είχε, και τις εξακάθαρες και διεξοδικές θέσεις για την πραγμάτωση της αταξικής κοινωνίας... συνεχίζω.

Ρ09 Απο Λευκή 12,50
← Οποιαδήποτε αναφορά, ακόμη και απλή σκέψη, θεωρείται περιττή όταν οι αντιθέσεις των στοιχείων που την δομούν, παίζονται σε συγκριτικές παραμέτρους, επιπέδου αν υπάρχει καλο-προαίρετη ή όχι εξουσία. Αποτελεί μια κατάκτηση, με πολλές ανθρώπινες απώλειες, η πίστη, πως κάθε φορέας εξουσίας, όποια έκφραση και αν διαλέγει στο «ιστορικό γίνεσθαι», όποιο παιγνίδι κρυφό ή φανερό και αν παίζει πάνω στην σκακιέρα της κοινωνικής ανισότητας, η μοναδική θέση που του αρμόζει πάνω στις σχέσεις των ανθρώπων, είναι η εξαφάνισή του.

Δω πέρα θα ήθελα να πραγματοποιήσω μια τομή. Που ήδη υπάρχει. Ένα διαχωρισμό με κάθε συνέπεια και ευθύνη που μπορεί να έχει. Και αυτό για να μην δημιουργηθούν παρεξηγήσεις και επιπρόσθετα μπερδέματα. Στο βαθμό που αντιλαμβανόμαστε ότι ο ορθολογισμός αποτελεί σημαντικό και δυναμικό στοιχείο στα κατασταλτικά εδάφη, θα ήταν έντιμο ή να σιωπάσουμε ή να επικοινωνήσουμε μ' άλλους τρόπους. Και όχι με την γλώσσα που πολεμάμε. Και δω είναι τα δύσκολα. Το μοναδικό επί τούτου που έχουμε να πούμε είναι πως άλλο μπουζούκι τι κάνουμε και πως το αντιλαμβανόμαστε τώρα και άλλο μπουζούκι το τι θα θέλαμε. Και αυτή την ειλικρινή παρουσίαση να μην την ξεχνάμε. Ούτε φυσικά να την αγνοούμε (αν και αυτό δεν γίνεται στο βαθμό που ακόμη είμαστε ζωντανοί). Έχει σημασία η καταγραφή των γεγονότων να μη μπερδεύει αυτό που είναι με αυτό που εν δυνάμει θα μπορούσε να είναι.

Οι άνθρωποι που συνειδητά αφιέρωσαν και αφιερώνουν την ζωή τους στην προσπάθεια για την κατάργηση της εξουσίας πάντα αποτέλεσαν και αποτελούν το πρώτο στόχο —πολλές φορές και το άλλοθι— όλων των εξουσιαστικών δυνάμεων.

Έτσι και σήμερα η σοσιαλιστική κυβέρνηση της Ελλάδος, έχοντας λιγοστή πείρα σαν εξουσία-κυβέρνηση και πλούσια την ιδεολογία στην αλλαγή του τρόπου άσκησης ελέγχου, αισθάνεται υπερήφανη που δοκιμάζει με την συγκαταθετική απάθεια του συνόλου να ενσωματώσει κάθε κοινωνική πρακτική που αναπτύσσεται στα διευρυμένα αφομοιωτικά πλοκάμια της. Η κυβέρνηση διαθέτοντας την πείρα της αποτυχίας των προηγούμενων κυβερνήσεων και την συγκατάθεση των παραζαλισμένων πια πολιτών, οδηγεί τους ανθρώπους σε εκφραστικές δυνατότητες που θέλει νάχει πλήρη τον έλεγχο επάνω τους. Κάθε απόπειρα που ξεφεύγει ή έχει προτροπή να διευρύνει τα πλαίσια της, ξεπερνώντας τα κρατικά όρια, ελέγχου, σαρπντάρεται στο βαθμό που δεν μπορεί να κντρολαριστεί, περιθωριοποιείται και μαρζώννει ή εξαφανίζεται. Έτσι θέλουν.

Όλοι σήμερα έχουν το δικαίωμα να ντύνονται «διαφορετικά» με το γούστο που αυτοί προτιμούν, μονάχα που τους επιβάλλεται να το τροφοδοτηθούν από το ίδιο κατάστημα. Το κράτος. Αν εκ των υστέρων αυτοί οι άνθρωποι διαφοροποιημένοι φαινομενικά, τσακώνονται για ποια μόδα, ποιο στυλ, ποια αισθητική θα επιβληθεί σαν κατεστημένο δεν δημιουργούν, ούτε στο ελάχιστο, πρόβλημα στο μεγάλο Κατάστημα.

Κάθε απόπειρα που το κράτος και τα παιδιά του τα κόμματα δημιουργεί εστίες συνεδρίων, ομιλιών, εκδηλώσεων ψυχαγωγίας κ.τ.λ. μας φέρνει σε μια διάθεση συνειδητά ή μη, που τα όρια της ξεκινούν από την καχυποψία και φθάνουν στην έχθρα.

Κάθε απόπειρα αποσπασματικής κριτικής μας αφήνει ανέγγιχτους στο βαθμό που γνωρίζουμε πως το αποτέλεσμά της διαιωνίζει το αδιέξοδο του προβλήματος παρ' ότι συμβάλλει στην δημιουργία εστιών για το ξεπέρασμα του.

Τα τρία συνέδρια που έγιναν μέσα στο δεύτερο εξάμηνο του 84 με επίκεντρο την

«κρίση της γλωσσικής συμπεριφοράς» καθώς επίσης και οι αρθογραφίες στον Αστικό και προοδευτικό τύπο δεν ξεπερνούν ούτε καν σαν προβληματισμό τα αυστηρά όρια του ορθολογισμού. Οι διάφορες αναφορές των ποιητών δεν είχαν άλλο σκοπό από την αύξηση των μηνιαίων τους εσόδων.

Όλες οι οριοθετημένες ηλιθιότητες των πνευματικών αναπήρων διανοουμένων (όχι πως υπάρχει δηλαδή διανοούμενος που να μη είναι φυσικά ανάπηρος) συγκρούονται σε ένα επίπεδο, ποια κοινωνική τάξη θα υπερισχύσει έναντι όλων των άλλων. Ποια κοινωνική τάξη θα είναι η κεφαλή στην κοινωνία και πως αυτή θα ρυθμίζει την σκέψη μας και την έκφραση μας σύμφωνα με τα δικά της συμφέροντα. Οι υποτιθέμενες ριζοσπαστικές θέσεις των μακρυμάλληδων με τα παληά σακάκια περί του «γλωσσολογικού ζητήματος» ανέπαφες με οποιαδήποτε πρακτικές ολοκληρώνονται στα σύνορα της γελοιότητας.

Το πρώτο συνέδριο έγινε στο ζαπειάκι με κυβερνητική καθοδήγηση δια μέσου του Υφ. Νέας γενιάς. Το δεύτερο έγινε στο γήπεδο του Μίλωνα με οργανωτή το Κ.Κ.Ε.(εσ.) και το τρίτο στο θέατρο «Αθήναιον» που οργάνωσε το πολιτιστικό κέντρο «Δημήτρης Γληνός». Αν έγινε και κανένα άλλο στη ζούλα και μας ξέφυγε... δεν γαμιέται...

Επιτυχημένο θεωρείται το συνέδριο του Υφ. Νέας γενιάς με κριτήριο φυσικά την προσέλευση περισσότερων προβάτων στο κοπάδι. Η αναφορά που γίνεται σ' αυτό έχει κάποια σημασία σχετική. Και αυτό για δυο λόγους. Ο πρώτος βρίσκεται στο ενδιαφέρον πούχει η εξέλιξη του Ελληνικού κράτους και συγκεκριμένα με την εγκαθίδρυση της δημοτικής στο κρατικό μηχανισμό από την ποδοσφαιρική ομάδα του ΠΑΣΟΚ. Και ο δεύτερος στ' ότι μαζεύτηκαν κάτω από την στέγη του κράτους, για να αποφύγουν το λιοπύρι, περισσότεροι αυτόνομοι, ανεξάρτητοι, ανένταχτοι, δεξιοί και κεντρώοι αναρχικοί, άλλοι γιατί είναι ο εαυτός τους, και πολλοί που μοστράρουν τον φιλελευθερισμό τους με ελευθεριακό μανδύα, κυρίως παρά οπαδοί της Πασοκικής υστερίας.

Και τώρα ολίγον Ιστορία σε χοντρό.

Παλαιότερα, πριν το 74, το κράτος χρησιμοποιούσε σαν γλώσσα του την καθαρεύουσα. Η δημοτική πάντα στην παρανομία, στα βουνά και στα λαγκάδια έδινε μάχες η κακομοίρα, καθ' ότι φιλόδοξη να γίνει και αυτή γκόμενα με ισχύ. Η αντίθεση μεταξύ κράτους και κοινωνίας είναι ξεκάθαρη τότε και το ταξικό περιεχόμενο των αγώνων προσδιορίζεται κυρίως στην αγωνία του ποιος θα κατακτήσει τα εξουσιαστικά επιτελεία (εκτός των εξαιρέσεων). Τα πράγματα όμως κινούνται. Πέφτουν μπουνιές από δω, κλωτσές από κει, βγαίνει οφ-σάιντ το 2ο αντάρτικο, βάζει γκολ ο Καραμανλής στο παλάτι, λίγες νοθείες στις τροφές των εργαζομένων, πολύ σάλτσα από αίμα εργατών, ξεπερνάμε με τις αντιστάσεις μας την δικτατορία 67-74 η γενιά του 114 ψάχνει για την σκιά της, την ανακαλύπτει σε άλλο δρόμο και μετά την μεταπολίτευση η κυβέρνηση της Ν.Δ. και συγκεκριμένα το 1976 ο Ραλάκης, υπουργός τότε παιδείας, με κάποια διορατικότητα περισσότερη από τους ομοίους του κάνει μπάσιμο και κάνει επίσημη γλώσσα στην εκπαίδευση τη Δημοτική. Είναι πρώτη φορά στην ιστορία του νεο-ελληνισμού που εξουσία εγκαθιδρύει έστω και αποσπασματικά την χρήση και λειτουργία της δημοτικής στο κρατικό μηχανισμό.

Φαγώθηκαν όμως τα κοράκια μέσα στην Ν.Δ. και δεν άφησαν το Ραλάκη να προχωρήσει σε φιλελευθεροποιήσεις τέτοιες που να ξεπερνούσαν έστω και στιγμιαία την κρίση που περνούσε η Ελληνική κοινωία και κατ' επέκταση και η τσέπη τους.

Τα κάνουνε σκατά, ο Παπανδρέου μαρσάρει, —οι οπαδοί του πιασμένοι στην αμάθεια και στην αγανάκτηση— κολάει το γκάτζι «να φύγει η δεξιά» και πολλά άλλα που δεν λέγονται τώρα, γίνεται το λάθος, πατάει η Ν.Δ. την μπανανόφλουδα που μόνη της είχε πετάξει και το ΠΑΣΟΚ κερδίζει τις εκλογές τον Οκτώμβρη του 81. Το ΠΑΣΟΚ στα προγράμματά του περί αλλαγής στιλ τρίτου δρόμου με τις ευλογίες των βιομηχάνων θεσμοθετεί την δημοτική γλώσσα και την επιβάλλει, την καθιερώνει, σαν εκφραστικό όργανο και την Κρατικής μηχανής.

Φιλόδοξο το επιτελείο του ΠΑΣΟΚ, προσπαθεί το κράτος, ολόκληρο αυτός ο μεσολαβητικός μηχανισμός, να φύγει από τα ύψη και να εισέλθει σαν πραγματικότητα στην καθημερινή ζωή του κάθε πολίτη να πιστέψει πως το κράτος είναι ένα με τον πολίτη και ο πολίτης ένα με το κράτος. Να κοινωνικοποιηθεί το κράτος και να μπει στα σαλονάκια και στις αγκαλιές των ερωτευμένων. Να γίνει απαραίτητο το κράτος για τον πολίτη σε σημείο που και για χέσιμο να πηγαίνει για να βγει το σκατό από το κόλο, θα χρειάζεται η μεσολάβηση του κράτους. Για να φανταστείτε να κάθεστε στην λεκάνη, έτοιμοι να κάνετε την κουράδα και να μη βγαίνει παρά μόνο φωνάζοντας τρεις φορές τη λέξη κράτος. Και να βγαίνει μια χαμογελαστή κουράδα που να λέει «ο αγώνας τώρα δικαιώνεται».

Η εγκαθίδρυση της δημοτικής σαν γλώσσα της εξουσίας δημιουργεί από την μια πλευρά την ψευδαίσθηση πως ο κοσμάκης κυβερνάει, δίνοντας καρπάζιες στον εαυτό του, από την άλλη δημιουργεί ελεγχόμενες οριοθετήσεις στην σκέψη του κάθε ατόμου. Συγχρόνων οι επιτελικοί του ΠΑΣΟΚ διαχειρίζονται πιο αποτελεσματικά το κράτος, στο όνομα του λαού, σύμφωνα με τα συμφέροντα των αφεντικών.

Σε μερικούς καλό-καρδους συντρόφους η προέλευση τόσων πολλών ατόμων με τις παραπάνω χαρακτηριστικές ονομασίες στο κυβερνητικό συνέδριο τους προξενεί εντύπωση. Προς το παρόν δεν θα επεκταθούμε στην αλλοπροσαλλότητα αυτού που θέλουν να ονομάζουν «χώρο» οι φιλόδοξες προσωπικότητες που ευαγγελίζονται κινήματα έξω από κουνήματα. Μονάχα θέλουμε να καταδειχθεί ότι το ΠΑΣΟΚ έχει την δυνατότητα να αφομοιώσει όλο αυτό τον κόσμο στο βαθμό που δεν είναι ξεκάθαρο και μέσα τους και έξω πως κάθε επιλογή που κάνουν, αν δεν εμπνέεται από τον αντικρατισμό στις κοσμογονικές διαστάσεις, αν δεν προσδιορίζεται ενάντια σε όποια εξουσία, είτε το θέλουν είτε όχι τους οδηγεί στις στρατιές του ΠΑΣΟΚ με διαφορετικές στολές. Θα επανέλθουμε στο θέμα αυτό για να το κλείσουμε αν είναι δυνατό μια και καλή. Επιφυλάσσομαι.

Όσο αναφορά για το κρυφό-σταλινικό ΚΚΕ(εσ.) —που επιμένει το κακόμοιρο να υπάρχει αποδεικνύοντας σε κάθε του εκδήλωσι την παντελή έλειψη εφοδίων, στο κυνήγι της καταξίωσής του στο κόσμο των μεγάλων (βουλή)— δεν διαθέτει ούτε καν την εντιμότητα να διαλυθεί.

Η διοργάνωσή του και η εκτέλεση του κομματικού αυτού συνεδρίου δεν ξεπέρασε ούτε την απωθημένη του διάθεση στο να δημιουργήσει εντυπώσεις. Οι οπαδοί θεατές τους ανεύθυνοι και φαινομενικά φιλελεύθεροι με την χασοτική και αλλοπρόσαλη συμπεριφορά τους προδίδανε την ενδυματολογική τους «ευπρέπεια» και καταξίωναν την ποιότητα των ομιλιτών. Οι γλωσσικές αφασίες του Μπαμπανιώτη και οι κίνδυνοι του λογιωτατισμού στην δημοτική του Φόρη, οι εισηγήσεις του Ανδρόνικου για τη γλωσσική παιδεία και οι γλωσσικές δυσμορφίες του Λεντάκη (του πρωτοπόρου αυτού ζώου στην δημιουργία των «Ελεύθερων Πανεπιστημίων» και ρήτορα των φυλακών για το πως ο φυλακισμένος να μείνει πάντα φυλακή) σε συντονισμό με τον Μαρωνίτη που όποιος δεν τον γνωρίζει μπορεί και να τον συμπαθήσει από μακριά και αυτή την γκόμενα, το Σαββόπουλο, που όλοι μας κάποια εποχή ερωτοτροπήσαμε μαζί του, δημιούργησαν ένα κλίμα ποδοσφαιρικού αγώνα που δεν έγινε...

Τελειώνοντας (για τις αναπνευστικές κινήσεις που έκαναν στους ηλικιωμένους ακροατές στο «Αθήναιον» οι προπονητές Φίλιας και σία βαριέμαι να γράψω) την πολυτέλεια που τους κάναμε με το να τους αναφέρουμε υπενθυμίζω στους ενδιαφερόμενους πως για μια ακόμη φορά δικαιώθηκαν οι σύντροφοι που από την αρχή είπαν: Δεν διαθέτουμε ούτε καν σάλιο για να τους φτύσουμε.

ΓΕΙΑ ΣΑΣ

μέχρι εδώ. X

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Συμπερασματικά, όλες οι παραπάνω «μπούρδες» (για τα λόγια) θα μπορούσαμε να πούμε πως συγκεντρώνονται σε τέσσερα βασικά αξιώματα και σε μια μεταβλητή ενότητα.

1ο. Στο διαχωρισμό νου και Αίσθησης. Και την κριαρχία του πρώτου ενάντια στην δεύτερη.

2ο. Στην Ισοβίτικη Λογική που περιέχει η Ορθολογική γνώση. Και την οριοθέτησι στις εμπορευματικές αξίες της κοινωνίας.

3ο. Από την Ορθολογική γνώση μπορούμε να απαιτήσουμε μια αποσπασματική (κατά-προσέγγιση) αντιπροσώπευση της πραγματικότητας.

4ο. Στην Επιθυμία μας για ξεπέρασμα, βιώνοντας, αυθόρμητα, άμεσα (χωρίς με-σολαμβάνσεις) την αδιαχώριστη Ενότητά μας (νου και αίσθησι).

1η. Την Επιβολή Ολοκληρωτισμού με Εθνικό-σοσιαλιστικό μανδύα από το ΠΑΣΟΚ σε βάρος της κοινωνίας με συμμετοχή των πολιτικών κομμάτων και των υπολοίπων αποκομάτων επεμβαίνοντας (για την υλοποίηση του) και στην γλώσσα. Κάθισμα της Δημοτικής (γλώσσας του λαού) στην Κρατική Μηχανή.

Η Ανάγκη για τις παραπάνω συμπερασματικές διευκρινίσεις, δημιουργείται και έχει κάποια σημασία, μονάχο στο βαθμό κάνει συνειδητό σε μας, πως χρησιμοποιούμε τα λόγια (ή πως μας χρησιμοποιούν αυτά). Διαλέγετε και παίρνετε.

Και τώρα παιδάκια, που έχουμε μια ώρα στην διάθεσή μας, ήρθε η ώρα του μικρού μας παραμυθιού.

Σήμερα θα σας πω ένα παλιό λαϊκό παραμύθι του Τουρκεστάν.

Ο μεγάλος Ακμπάρ κουρασμένος από τα θελγητρά του χαρεμιού, βαριεστημένος από τους στοίχους των ποιητών και ζαλισμένος από τις σοφίες των σοφών, στράφηκε στο νιοφερμένο γέρι Σαφίκ που αλήτευε γυρίζοντας από χώρα σε χώρα και του είπε:

—Αν αληθεύει ότι ξέρεις τόσα, όσα η φήμη έφερε στην χώρα πριν τον ερχομό σου, πες μας κάτι:

που νάναι αληθινά ωραίο μα η ομορφιά του να μη έχει το άγγιγμα της φθοράς,

νάχει βαθιά ηθική χωρίς την πλήξη της διδασκαλίας
νάναι σοφό μα να μην έχει την σχολαστικότητα της φιλοσοφίας,
νάναι ευχάριστο σαν μια γυναίκα αλλά να μη κουράζει, όπως αυτή,
νάναι μεθυστικό σαν το κρασί χωρίς όμως να σου θολώνει το μυλό, το μυαλό,

ν' αρέσει στο βασιλιά, στους άρχοντες και στο λαό,
σ' ανθρώπους που ξέρουν πολλά και σ' ανθρώπους που τίποτα δεν ξέρουν,

πες μας κάτι που μπορεί νάναι όμοια αγαπητό σε ανήλικα παιδιά, σε μωλωμένους άντρες, σε γεμάτους σκέψη γέροντες.

Όλοι γύρω σώπασαν και σκέφτηκαν πως ο μέγας Ακμπάρ ζητάει κάτι που δεν υπάρχει. Μα ο σοφός γέρο-Σαφίκ είπε αργά στον ξακουστό βασιλιά:

—Μα τότε μεγάλε Ακμπάρ ζητάς ένα παραμύθι.

B

— Λείπει ποτέ η όρεξη σ' όσους δεν έχουνε φαΐ; Μα κι εσύ βλέπω δεν πας πίσω.

Τότε ο Μπεν είπε νοσταλγικά:

— Αν ο Θεός μοίραζε τα φαγητά ανάλογα με την όρεξη, σ' όποιον είχε τη μεγαλύτερη, το πιο καλό, σίγουρα εμείς θαχαμε μπρος μας, χήνες ψητές, πέρδικες, φασιανούς κι ένα σωρό τέτοια ωραία φαγητά. Κι είμαι βέβαιος πως οι πλούσιοι με την ανορεξία που έχουν και του φούλια θα τους έπεφταν πολύ.

— Όλο σοφίες είσαι. Μωρέ σωστά λένε: «Άδειο στομάχι γεμάτο κεφάλι».

Για λίγο σώπασαν κι έτρωγαν αμίλητοι. Ο δρόμος ήταν ήσυχος. Που και που να πέρναγε κανείς κι αυτός ράθυμα κι αργά. Οι δυο φίλοι μας κάθονταν σαν ναρκωμένοι.

Ο Αστυνόμος, ο Μουταλά, που γυρνούσε κι αυτός βαριεστημένα μες τη ζέση κι αναθεμάτιζε την υπηρεσία του, που τέτοιες ώρες τον ανάγκαζε να περπατά στο λιοπύρι αντί να ξαπλώσει κι αυτός σαν άνθρωπος, είδε τους δυο φουκαράδες και τους πλησίασε. Στάθηκε αυστηρά από

A

— Αν δεν ήταν ο ήλιος, είπε ο Μιρά, οι φτωχοί θάταν χίλιες φορές φτωχότεροι. Ξάπλωσε ράθυμα κι άρχισε να μασάει λίγα φούλια. Ο Μπεν κάθησε πλάι του.

— Θες συντροφιά, Μιρά;

— Γιατί να μη θέλω; Ό,τι δεν χρειάζεται πληρωμή καλό είναι να τόχεις.

— Πως πήγαν οι δουλειές σου σήμερα;

— Όπως και χτες, Μπεν. Ο κουτσός πάντα κουτσαίνει. Άμα αγωνίζεσαι για τον παρά ποτέ δεν βγάζεις φλουρί.

— Τότε αγωνίσου για το φλουρί.

— Ό,τι θες λες, μωρέ Μπεν; Έρχονται Αφεντάδες στις φτωχικές καλύβες μας; Πως θες, λοιπόν, νάθρουνε και τα φλουριά στην τσέπη μας; Θες κάνα φούλι να μασήσεις.

— Έχω. Αν, όμως, υπάρχει τίποτα πιο καλό, δεν λέω όχι.

Ο Μιρά δεν απάντησε. Έφτιαφε τα κουρέλια του και ξάπλωσε πια αναπαυτικά. Κοίταξε γύρω την ήρεμη, ζεστή ατμόσφαιρα και συνέχισε να τρώει τα φούλια του.

— Βλέπω, δεν σου λείπει η όρεξη, είπε ο Μπεν.

B

Ήπιαν οι φουκαράδες το νερό, δροσί-
στηκαν κι όπως όλοι οι άνθρωποι άμα δεν
έχουν τίποτα γίνονται με το λίγο ευτυχι-
σμένοι, έτσι κι αυτοί ευτυχισμένοι με το
νεράκι που ήπιαν ήρθαν στο κέφι.

- Ωραίο πράγμα, η ζωή είπε ο Μπεν.
- Ο Μιρά άρχισε να σιγοτραγουδάει:
Και βασιλιάς, αν θέλω, γίνομαι
με λίγη φαντασία...

Ξαφνικά, όμως σταμάτησε. Ψηλόλιγνη
και λυγερή όλο χάρη και λίκνισμα φάνηκε
στη στροφή του δρόμου η Φατμέ, η γυ-
ναίκα του μεγάλου άρχοντα Μαχμούτ Χα-
ραμπί. Μετάξια της Μπουχάρας σκέπα-
ζαν το κορμί της κι αραχνοῦφαντο σάλι
της Λαχώρης τύλιγε το κεφάλι της. Κο-
σμήματα της Κεϋλάνης τη στόλιζαν κι ό-
πως περνούσε σκόρπιζε γύρω αρώματα
απ' τις Ινδίες φερμένα.

- Αχ! Στέναξε ο Μιρά. Τι ωραία θάταν
νάμουνα πλούσιος, άρχοντας, λεβέντης,
όμορφος, νάτανε λεύτερη η Φατμέ και
να μ' ερωτευόνταν.

- Δεν θέλεις και πολλά! τον κορόιδε-
ψε ο Μπεν.

- Εμένα μου φτάνει αυτή, όμως, αυτή
βλέπεις, θέλει πολλά για να με πάρει. Αχ
νάτανε λέει γυναίκα μου!

Η Φατμέ πέρασε μπρος τους αδιάφορη
και προχωρώντας χάθηκε.

- Κι αν ήταν γυναίκα σου είπε ο Μπεν,
τι θάκανες;

- Μωρέ, τι θάκανα το ξέρω μια χαρά
και πιο καλά από τον άντρα της. Ας την
είχα μόνο. Θάκανα και τις μέρες νύχτες
για χάρη της. Κάθε επιθυμία της θάτανε
νόμος. Ό,τι ήθελε θα τόχε. Είδες τι λείο
δέρμα; Ε, εγώ θα τόκανα χίλιες φορές
πιο λείο από τα χάδια. Κι άσε πια τα ερω-
τόλογα. Δίχων κρασί θα τη μεθούσα. Ας
ήμουνα μόνο άντρας της.

- Και τι θαρρείς, θα σε βαριόταν κάπο-
τε.

- Εμένα; Ό,τι σούρθει, λες Μπεν;

- Όσο την περιποιείσαι τη γυναίκα σου
κι όσο της κάνεις τα χατήρια, τόσο και
λιγότεύεις την αγάπη της. Θα σε βαριό-
ταν, Μιρά, και τότε θα της έκανα έρωτα
εγώ.

- Εσύ, της γυναίκας μου της Φατμέ;
- Ναι, εγώ.
- Θα σ' έδιωχνε με τις κλωτσιές!
- Θα μέδιωχνε; Ας γελάσω. Είσαστε ό-
λοι οι σύζυγοι αφελείς.

A

πάνω τους και τους έβλεπε άγρια. Μα οι
δυο φίλοι μας μια και δεν είχαν κλέψει
τίποτα όλη μέρα, τον κοίταξαν σαν βασι-
λιάδες. «Ο κλέφτης που δεν έκλεψε τον
τρώει τον Άγιο στο καμάρι».

Αφού δεν φοβόνται, σκέφτηκε ο Μου-
ταλά, είναι αθώοι. Γι' αυτό άλλαξε ύφος
και τους είπε γελαστά.

- Ανάπαυση ε;

- Εμ, το κουρασμένο τάλογο κι αν τό-
χεις τι το θέλεις; Είπε ο Μιρά και γέλασε
ευχαριστημένος για τ' αστείο αστείο του.

- Κουταμάρες είπε ο Μπεν, το κουρα-
σμένο τάλογο το ξεκουράζεις κι είναι κα-
λά να τόχεις.

- Όλο διαφωνίες έχετε βλέπω, είπε ο
Αστυνόμος και γέλασε.

Μα αμέσως για να μην τους δίνει και
θάρρος, συμπλήρωσε:

- Μωρέ δεν ταφήνετε αυτά, να βρήτε
καμιά τίμια δουλειά, να γίνετε νοικοκυ-
ραίοι και σεις;

- Πρώτη φορά είδα άνθρωπο να συμ-
βουλεύει ενάντια στο συμφέρον του, εί-
πε ο Μπεν.

- Σωστά, κυρ-Αστυνόμε. Αν γίνουμε ό-
λοι τίμιοι, την έχασες τη θέση σου! συ-
μπλήρωσε ο Μιρά.

Ο Αστυνόμος σκέφτηκε, αν αυτά που
είπανε σήκωναν φυλακή, μα επειδή δεν
ήταν σίγουρος τους κοίταξε με περιφρό-
νηση και τράβηξε το δρόμο του.

Οι δυο φίλοι μας συνέχισαν το ραχάτι
τους, που όμως το τάραξε σε λίγο η φωνή
του μικρού Γιουσούφ που ακούστηκε κο-
ντά τους.

- Νεράκι έχω κρύο και καθαρό, ευλο-
γημένο απ' τον Αλάχ! Ο Μιρά ανασηκώ-
θηκε. Τόθελε λίγο νερό.

- Βρε συ, είπε ο Μπεν, πίνουμε ένα
ποτήρι από μισό;

- Και ποιός θα το πληρώσει;

- Από μισό!

- Έτσι ναι, μα θα πιω πρώτος εγώ.

- Για να μου πεις το πιο πολύ; είπε
δύσπιστα ο Μιρά.

Μα ο μικρός Γιουσούφ που είχε φτάσει
κοντά, τους έκοψε την κουβέντα.

- Σας το βάνω σε δυο κύπελλα να μη
μαλώσετε.

- Ναι, αλλά μ' έναν παρά.

- Μ' έναν, είπε ο Γιουσούφ και έβαλε
σε δυο κύπελλα ως τη μέση.

B

για να καλύψει όλος ο κόσμος, πόσο είναι δίκαιος, ότι λίγο πριν που πέρασε τους έδωσε συμβουλές για το καλό τους.

Ο δικαστής αφού τον άκουσε, δίκαιος και φρόνιμος δικαστής, έσκυψε το κεφάλι, σκέφτηκε λίγο κι ύστερα είπε:

– Βρε φουκαράδες, η ίδια πείνα σας δέρνει, τα κουρέλια σας είναι όμοια, ο τσέπες και των δυο σας πάντα άδειες, τι στην ευχή δέρνεστε κι όλας; Μόνοι σας αγωνίζεστε να γίνετε πιο φουκαράδες;

Τότε ο Μιρά έκανε ένα βήμα μπρος και θυμωμένος είπε:

– Με πρόσβαλε, δικαστή μου, είπε ότι η γυναίκα μου, μ' απατάει μαζί του.

Ο δικαστής τον κοίταξε ξαφνιασμένος.

– Μα, εσύ δεν είσαι παντρεμένος!

– Δεν είμαι, αλλά, αν είχα τα πλούτη του Μαχμούτ Χαραμπί, αν είχα τη λεβεντιά του, αν ήμουν έτσι όμορφος, αν μ' ερωτευόνταν η Φατμέ, αν δεν είχε ταίρι της τον Μαχμούτ Χαραμπί, κι αν έπαιρνε εμένα άντρα της, τότε λέει ο Μπεν, θα με βαριόταν και θάκανε μαζί του έρωτα. Η γυναίκα η δική μου! Δικαστή μου, δεν είναι βαριά προσβολή αυτό για μένα;

– Βρε φουκαρά, με τόσα «αν» που έβαλες πως, θες να βρούμε άκρη; Εσύ, Μπεν, τι έχεις να πεις;

– Τι φταίω εγώ, δικαστή μου, αν η γυναίκα προτιμάει εμένα;

– Άντε χαθήτε από δω γιατί, αν ασχοληθεί με τα δικά σας «αν» η δικαιοσύνη, θα φανεί πιο ανόητη κι από σας. Φευγάτε!

Μα τότε ο Άρχοντας Μαχμούτ Χαραμπί που ήταν εκεί και τάκουσε όλα, είπε στο δικαστή:

– Ζητάω να τους τιμωρήσεις αυστηρά, δικαστή μου, γιατί με τις φαντασίες και τα όνειρά τους, πρόσβαλαν την τιμή της γυναίκας μου και πήραν τα λεφτά μου.

Τότε ο δικαστής, που ήταν πολύ σοφός και διαβασμένος άνθρωπος, γύρισε κι είπε στον Μαχμούτ Χαραμπί τούτα τα λόγια, που όσοι τάκουσαν δεν μπόρεσαν ποτέ να ξεχάσουν:

– Άρχοντα, αν τους τιμωρήσουμε και τους απαγορεύσουμε να κάνουν όνειρα και φαντασίες να ξεθυμάνουν, δεν φοβάσαι ότι τότε υπάρχει κίνδυνος αληθινός για σέν, για τη γυναίκα σου και για τα πλούτη σου; Άσε και κάτι στο φτωχό, αν θες να τάχεις όλα!

A

– Τι θες να πεις; Θα τάφτιανε μαζί σου;

– Σίγουρα. Κι όταν έλειπες εσύ, θα γλεντούσαμε του καλού καιρού εμείς.

– Με την γυναίκα μου; Τι λες, βρε αλήτη;

Ο Μιρά κόκκινος από το θυμό του πετάχτηκε κι άρπαξε τον Μπεν απ' το λαιμό.

– Τώρα θα σου δείξω εγώ που θα πεις για τη γυναίκα μου...

Κι οι δυο που πριν κάθονταν ήσυχα και φρόνιμα άρχισαν τώρα ένα σκληρό κι άγριο γρονθοκόπημα κι έδερνε ο ένας μ' όση δύναμη είχε τον άλλο. Μαζεύτηκε η γειτονιά, άρχισαν φωνές κι όλο η φασαρία μεγάλωνε, όπου στο τέλος έφτασε κι ο Αστυνόμος, όπως πάντα του αργά. Σαν είδε τη φασαρία και τον Μιρά και τον Μπεν καταματωμένους κι όλο σκόνη και με τα ρούχα πιο κουρελιάρικα από ό,τι ήταν πριν, του άρπαξε άγρια από τα χέρια.

– Γρήγορα στον δικαστή.

– Τι μας συλλαμβάνεις; διαμαρτυρήθηκε ο Μπεν. Εμείς δεν πειράξαμε κανέναν. Αναμεταξύ μας τσακωθήκαμε.

– Και που αναστατώσατε την Πόλη; Λίγο τόχετε αυτό; Εμπρός, πάμε!

Και τους τράβηξε άγρια προς την πλατεία. Ξεκίνησαν οι τρεις τους, μα στο δρόμο τους πήραν από πίσω οι πιτσιρίκοι, οι αργόσχολοι και οι περιέργοι κι όταν φτάσαν στην πλατεία της Σαμαρκάνδης στον δικαστή, θαρρούσε κανείς πως γίνονταν διαδήλωση.

Πλησίασαν και όσοι έτυχε να βρίσκονται εκεί.

Και τότε ο Αστυνόμος Μουταλά, αφού στάθηκε προσοχή μπρος στον δικαστή, με δυνατή φωνή να τον ακούνε όλοι διηγήθηκε, πως τους έπιασε να τσακώνονται στη μέση του δρόμου και να φωνάζουνε και νάχουνε αναστατώσει όλη την πόλη και οι νοικοκυραίοι και οι φρόνιμοι να μην μπορούν να ησυχάσουν. Τα μεγάλωσε όσο γίνεται πιο πολύ, τα αύξησε, τα στόλισε έτσι, που ακούγοντάς τον κανείς, ούτε λίγο ούτε πολύ, θα νόμιζε πως αυτοί οι δυο οι φουκαράδες με τον καυγά τους θα ρίχνανε την πόλη στην καταστροφή, αν δεν υπήρχε ο Μουταλά ο Αστυνόμος να τους πιάσει. Κι ακόμα δεν ξέχασε να πει,

ΝΑ ΠΕΘΑΙΝΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΦΩΝΑΖΟΥΜΕ... ΤΙ ΩΡΑΙΑ ΠΟΥ ΠΕΘΑΙΝΟΥΜΕ

Ώα τους άρεσε πολύ, να με βλέπουν καθημερινά να σέρνομαι στα νεκροταφεία πιάνοντας φιλίες και τρώγοντας τα βράδυα με τα κοράκια. Να μαραζώνω σαν ασκητής της άρνησης και να γυρο-φέρνω κυκλικά γύρω από τα φαντάσματα του μυαλού μου, μ' ένα φτυάρι στο χέρι μου ανοίγοντας τον ταφό-λακό μου.
Να τους κάνω την χάρη, ολοκληρώνοντας τον εαυτό μου στην αδυναμία;

(Αποσπ. από την τραγωδία των Αθηνών. Κεφ. «περί Πλατωνικής επικράτησης»)

Μέσα στις τόσες. Μια αρχή χρειαζόμαστε για να ξεκινήσουμε. Μόνο που φοβόμαστε και οι αναβολές γέμισαν τις μέρες μας.

Ο καιρός ωρίμασε πια, επαναλαμβάνουμε στον εαυτό μας και στους φίλους μας.

Και τέτοιες σκέψεις γεννιούνται στο μυαλό μας πάντα όταν πονάμε και χανόμαστε στη δίνη μας.

Τόπαμε και το πιστέψαμε. Και η πράξη μας το σφράγισε. Πως συντροφιά θανάτου είμαστε. Και δεν το γουστάρουμε.

Η διάρκεια του πόνου είναι ασύγκριτα μεγαλύτερη σε χρόνο και ένταση από την χαρά. Τώρα ποιός μας έμαθε να συ, κρίνουμε καταστάσεις, που από μόνη της η καθεμιά αποτελεί ολότητα στη βίωση της και είναι όψεις ενός και του αυτού νομίσματος, είναι άλλο καπέλο. Που αν θελήσουμε να το πετάξουμε, πιθανόν να συνειδητοποιήσουμε, πως αποτελεσματικός προσανατολισμός για την συγκεκριμενοποίηση των αιτίων, προτείνεται η ενδοσκόπηση του καθένα στη δομή του, η οποία αναπαράγεται αξιοκρατικά, σύμφωνα με τις ιεραρχικές αξίες της κοινωνίας που υπάρχουμε.

Ας είναι. Παληά η επιθυμία για καταστροφή αυτής της κοινωνίας, σαν επιθυμητή προϋπόθεση για την γέννα μιας άλλης. Τόσο παληά που ο Παρθενόνας φαντάζει νεανίσκος.

Εμείς μόνοι μας αποφασίσαμε να ξεπεράσουμε τις δεσμεύσεις μας που μας επιβάλλει η σημερινή κοινωνική πραγματικότητα και μόνοι μας θα πάψουμε να είμαστε αυτό που μας αναγκάζουν να κουβαλάμε.

Δεν θεωρούμε τους εαυτούς μας πλανημένους ή κατασκευασμένους από ψευδαίσθηση, για να πιστέψουμε πως οι επιθυμίες μας είναι πραγματικότητες, αλλά ούτε και πως η πραγματικότητα είναι επιθυμία μας. Γνωρίζουμε πολύ καλά πως η ολοκλήρωση μας διέρχεται και βρίσκει τον εαυτό της στο κοινωνικό περίγυρω και αντίστροφα. Στο βαθμό που αντιλαμβανόμαστε φυσικά την μουτσούνα μας σα ζώο-άνθρωπο, με κατακτήσεις στο χθες που εγγίζουν το έδαφος μιας κοινωνικότητας ισορροπημένης με την φύση και μιας αδιαίρετης κίνησης μεταξύ νου και αίσθησης, που εκ των πραγμάτων είναι ριζικά διαφοροποιημένη από αυτή που τώρα υπάχει.

Αν δεχτούμε σα στάση ζωής το «μόνος» στη φυσική του κατάσταση, τότε ας παραπέμψουμε τους ενδιαφερομένους στις ερημικές αβύσσους του χρόνου που λογαριθμικά υπολογισμένα μέσα από την πράξη, οδηγεί στην αυτοκτονία ή σε κανένα βουναλάκι θιβετιανό ή αγιορείτικο, για να ολοκληρώσουν τον εαυτό τους στην Ιδέα... Για να σταματήσουμε στα διάφορα τραπεζάκια να μιλάμε για το ιερό και να το αντικαταστήσουμε με το γήινο. Και να αποπειραθούμε να ζήσουμε χωρίς την εξουσία της ιδεολογίας. Και να ξαναθυμηθούμε ρε φίλε, όπως έλεγε και αυτός (1) πως, οι παρθένες ανήκουν στο ουρανό στη γη οι «πρωτάνες». Γιατί χρειάζεται λίγο σεβασμό στο εαυτό μας.

Και μη ξεχνάς, εξτρεμιστικά καθώς κατηγορίζεις, τις στιγμές που γελάσαμε όταν τους την κάναμε, αποσπασματικά και στο μέτρο των δυνατοτήτων μας. Τότε που η καρπαζιά της κοινωνίας

πήγαινε σύννεφο και όλοι μας αποκαλούσαν κωλόπαιδα. Όχι για να ησυχάσουμε ή να νιρβανοποιηθούμε (μόνο νεκροί) ούτε για να γίνουμε ρόλοι, αλλά γιατί έτσι μας άρεσε να είμαστε. Τίποτα άλλο. Γιατί γουστάρουμε να είμαστε όμορφοι και θέλουμε να γίνουμε πανέμορφοι.

Η κάθε τους αλλαγή δεν μας αλλάζει. Γιατί εμείς ποθούμε τη μεταμόρφωση του είναι μας μέσα από άλλες διαδικασίες που ριζοσπαστικοποιούν την κάθε όξυνση σε όποιο χώρο και χρόνο, διαγράφοντας μια και έξω το χθες, σαν αναγκαίο περιττό. Χωρίς να προτρέπουμε κανένα τη σιγουριά και την ασφάλεια, αλλά να δείξουμε με την πρακτική μας ότι μας γοητεύει η αμφιβολία για το που πηγαίνουμε.

Διαχεόμαστε στα μέρη μιας «ολότητας» που δεν μας αρέσει. Δεν μας κάνει γιατί είναι φτωχή και ειδοολατρική. Βαρυγκομούμε και αρνιόμαστε να γίνουμε καλλιτέχνες. Αλλά το ξεπέρασμα της χρειάζεται ομορφιά και δύναμη, τόλμη και έρωτα λόγο και πράξη. Χρειάζεται ένωση ατόμων σε αντιεξουσιαστική βάση, σαν κύτταρο που είναι ώριμο να διαλυθεί στο αισθησιακό παραλήρημα της κοινωνικής επανάστασης. Γιατί η επανάσταση μας δεν ξέρουμε τι θα είναι αλλά ξέρουμε όμως ότι δεν θα είναι: Πραξικόπημα όποιας μορφής ή μεταρύθμιση. Δεν θα είναι γεμάτη μόχθο και μζέρια. Δεν θα είναι λαϊκίστικη ούτε ελιτίστικη. Ούτε θα σέρνει μαζί της αρχηγούς, πατρίδες, οικογένειες και εκκλησίες.

Τυχαία άραγε διαχεόμαστε στις διστάσεις αυτής της φρίκης; Όχι φίλε μου, καθόλου τυχαία. Γιατί αγωνιούσαμε να αποκτήσουμε κοινωνική γνώση της κατάντιας μας και να ξαναγυρίσουμε στη επιθυμία και στη σιγουριά πως η ζωή μας δεν χρειάζεται μεσολαβητές και να ξαναζηήσουμε πιο ολοκληρωμένα το «Κάτω το Κράτος».

Με σίγουρο το δεδομένο πως στον καπιταλισμό ή τον σοσιαλισμό τους δεν βρίσκεται ίχνος ζωής που να μας κάνει.

Για να αποφασίσουμε με μια πορτοκαλάδα στο χέρι για το που και πως θα σαλπάρουμε.

Ο πόνος γεννάει. Και αυτή την πραγματικότητα θέλουμε ν' αλλάζουμε. Γιατί γεννάει και η χαρά, ηλίθιοι φυσιοκράτες και σεις τεχνοκράτες των ανθρώπινων αγωνιών.

Έχουν δίκη να φοβούνται το ξαφνικό, το απρόβλεπτο για όλους, οι κρατούντες τα ηνία και το συνάφι τους. Έχουν δίκη να τρέμουν την εξέγερση των γελαστών. Έχουν δίκη να τρέμουν την εκτός ελέγχου κατάσταση.

Κουρασθήκαμε τόσα χρόνια να σηκώνουμε και να αναπαραγάγουμε την φρίκη της κοινωνίας μας. Αρκετά αποτελέσαμε το άλλοθι των εγκλημάτων της κοινωνίας τους. Δεν είμαστε δολοφόνοι αλλά οπλισμένοι και όμορφοι. Ας τρέμουν. Δεν θα τους βασανίσουμε, δεν θα ξανα-αναπαραγάγουμε τους εαυτούς τους. Αλλά θα τους εκτελέσουμε μια όμορφη αυτή για να τους μάθουμε πως η ζωή γεννιέται μέσα από την καταστροφή των εμποδίων της.

Αυτή η γνώση που αποδεικνύει τον εαυτό σου στα πλαίσια του κοινωνικού γίνεσθαι σε προκαλεί να πάρεις θέση ζωής, να επιλέξεις. Γιατί γνωρίζεις και είσαι μόνο εσύ που δικαιούσαι να γίνεις τα πάντα για σένα. Η επιλογή σου είναι δεσμευτική ή δεν θα είναι τίποτα. Χωρίς να επιτρέπεις διαχωρισμό στο λόγο και στη πράξη.

Δεν υπάρχει χώρος; Ή χρόνος; Ή διάθεση; Γνωστό. Είναι όμως γνωστό πως μόνο εμείς θέλουμε και μπορούμε να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις αυτές.

Όλες οι λογικές εξηγήσεις που μεταφράζουν το σήμερα δεν ξεπερνούν τα όρια του θανάτου σαν λογική κατάληξη αυτού που είμαστε καθημερινά. Στη κάθε σκέψη μας ότι μπορούμε ακόμη να ζήσουμε όπως εμείς θέλουμε μας καταλαμβάνει πανικός. Πανικός και αλάφιασμα. Και θα ήταν ανέντιμο αν έλεγες πως η πίστη σου δεν κλονίστηκε στην εξέγερση. Αλλά θα ήταν όμως χυδαία εξτρεμιστικό να πιστέψεις πως δεν σε παίρνει άλλο.

Φοβόμαστε αυτό που επιθυμούμε. Τον χαρούμενο θάνατο, γιατί δεν έχουμε σαν πράξη τα λόγια μας. Δεν ζούμε φανατικά αφοσιωμένοι στις ιδιορρυθμίες μας. Όλο αναβολές και πίστωση χρόνου ζητάμε από το επιτελείο του εαυτού μας σαν και αυτές που ζητάει ο Παπανδρέου και το

Διάχυση λοιπόν στην φρίκη. Με καθημερινή αγωνία να ελέγχουμε αν είναι δυνατό όλα μέσα μας και έξω, σαν αντιστροφή της διάθεσής μας να ζήσουμε χωρίς όρια.

Μέσα στις ψυχεδέλειες της δίνης μας τον τελευταίο καιρό διαπερνά την ραχοκοκαλιά μας μια καινούργια έμμονη ιδέα. πώς τα βράδυα ακούμε να φωνάζει πολύ κοντά μας μια κουκουβάγια. Και μας πιάνει δέος γιατί οι κουκουβάγιες είναι γρουσουζιά. Και ο αντίλογος σε λέει προληπτικό και μεταφυσικό και συ απαντάς πώς φοβάσαι γιατί ακριβώς δεν είσαι. Ας είναι.

Όπως και να γυρίσουμε τα πεπρωμένα μας, κάθε αρχή ξεκινά από τον θάνατο. Το αν πάμε στην ζωή μας σίγουρα εξαρτιέται από μας.

Φυσάνε οι άνεμοι που θα μας δώσουν καλή ώθηση στο πανί μας; Εάν τα καταφέρουμε με τις αντίξοες συνθήκες, θα είμαστε καλοί καπετάνιοι. Αν αφεθούμε αλλοτρωιωμένοι καθώς είμαστε στην «αίσθηση» τότε σίγουρα είναι για να μας φάνε τα ψάρια. Και όχι για τίποτα άλλο, αλλά μόνο γιατί δεν πολεμήσαμε.

Θάνατος λοιπόν, σαν το τέλος ενός ασκητισμού. Σαν μια κατάκτηση των ουρανών. Σαν μια παντελής απουσία από την πραγματικότητα. Σαν θλιμμένες σκιές στους δρόμους. Σαν διαφορετικοί που δεν μπορούνε πουθενά να υπάρξουν. Επιλογή και εντιμότητα στο όνειρο.

Ποιος καπιταλισμός; Ποιος σοσιαλισμός; Ποια διάταξη ποινικής νομοθεσίας; Ποια θρησκεία; Ποιο ερωτικό είδωλο τολμάει να βρεθεί εμπόδιο, όταν εσύ το αποφασίσεις πώς φεύγεις. Τι έχεις να χάσεις, αφού είσαι χαμένος, γιατί γνωρίζεις πώς δεν μπορείς να ελπίζεις τίποτα;

Καταδιωκόμενος από πλήθος πολεμοχαρών. Κάθε λογής εξουσιών. Τρίτων ή πέμπτων δρόμων που να σε αναγκάζουν να εξαφανιστείς ή να μουρλαθείς ή να αυτοκτονήσεις. Να σκύψεις. Και νάσαι μόνος σου στην μούρλα σου και ας φωνάζεις πώς είσαι κομμουνιστής. Κι ας κυκλώνεσαι από φίλους και γνωστούς. Να σε παρακολουθούν μεγάλοι και δυνατοί. Να σούχουν βιάσει κάθε ίχνος παιδικότητας. Συνειδητοποιώντας κάθε μέρα πώς κάθε γνώση της πραγματικότητας πολλαπλασιάζεις την απόστασή σου από αυτή. Και να συνεχίζεται η κοροϊδία πώς όλα για σένα και στο όνομα σου γίνονται... και συ να αδιαφορείς, να πιστεύεις πώς δεν μπορείς να υπάρξεις άλλο και να προκαλείς μέσα στο σκοτάδι τον καθένα φύλακα της έννομης τάξης. Με την πληροφόρηση να σε σκοτώνει και να σε κυνηγούν τρομοκρατώντας σε τα μάτια των συνανθρώπων σου. Να τρέχουν με τα αεροπλάνα τους και τα ηλεκτρονικά τους. Να σε βομβαρδίζουν με πληροφορίες... να σε ελέγχουν και συ... να κλείνεις τα μάτια. Να καταπίνεις. Να σφίγγεις τα χείλια σου και να πεισμώνεις.

Δεν θα μου πάρουν τον θάνατό μου. Αυτός ίσως είναι ο μόνος δικός μου. Σε πλησιάζουν τα πνεύματα. Σε καταδιώκουν να σε εξορκίσουν. Να σε κατατάζουν μέσα σ' αυτή την ταπείνωση. Σα σκυλί ν' αποζητάς ένα χάδι να σου χαρίσουν και να σε λένε τρελό και συ να μην σταματάς... να πηγαίνεις με χίλια και να ανακαλύπτεις το φυσικό φόβο που σου απαιτεί να επιλέξεις τον θάνατό σου.

Δεν μπορείς να δεχτείς πώς θα πεθάνεις όπως έζησες. Ούτε πώς υπάρχει διέξοδος για να ζήσεις όπως πεθαίνεις καθημερινά.

Όχι δεν έχουν το δικαίωμα να σε φτάσουν. Γιατί το μυαλό μας και τα όνειρα μας δεν θα τα βάλουν στο σχέδιο πόλης. Δεν θα μας προλάβουνε.

Και όχι γιατί ελπίζουμε πώς θα ξημερώσει ομορφιά και έρωτας, αλλά γιατί θέλουμε να φύγουμε από συγκίνηση και παραληρηματική γλύκα. Να πεθαίνουμε και να φωνάζουμε... τι ωραία που πεθαίνουμε!

Γι' αυτό σούπα και στο ξαναλέω πώς εκείνο το όμορφο πρωί που ξύπνησα και σας είδα όλους γύρω μου ήταν φρίκη.

Ένα άλλο πρωί είπα να φύγω.

Και μου λείπατε.

(1) Γιώργος Διαλυνάς. Αναρχικός που επέλεξε να φύγει από την σχαμάρα αυτής της κοινωνίας πέφτοντας από το μπαλκόνι της πολυκατοικίας στα Εξάρχεια τον Απρίλη του 84. Το τελευταίο χροονικό διάστημα ήταν ενεργοποιημένος στην Αναρχική εφημερίδα «Αλληλεγγύη ενάντια στα Αφεντικά και το Κράτος».

Στις αρχές του Φλεβάρη του 85 «κάποιοι» φίλοι χτυπούν την πόρτα του σπιτιού του φίλου και συντρόφου Δ. Μπουρίκα στην Χαλκίδα. Έλεπε. Την άλλη μέρα γίνεται γνωστό πως αυτοκτόνησε. Βρέθηκε από την κοπέλα του κρεμασμένος στο μπάνιο του σπιτιού του στην Αθήνα. Τι να πεις; Μονάχα σκέπτεσαι τον επόμενο. Και τα όμορφα του μάτια. Το κείμενο αυτό γράφτηκε λίγες μέρες μετά τον θάνατο του Γ. Διαλυνά τον Απρίλη του 84. Ύστερα χάθηκε στα συρτάρια του παρελθόντος, για να υπενθυμίζει πως οι νεκροί... είναι πάντα νεκροί. Τον Φλεβάρη του 85 μετά τον θάνατο του Δ. Μπουρίκα μου δημιουργήθηκε η ανάγκη να το δημοσιοποιήσω όπως ακριβώς γράφτηκε, με την Αντιφασκική του τα πετσοκόματά του και όλα τα τρωτά του στοιχεία που μένουν έκθετα στο καθένα κακο-προαίρετο. Ακόμη και τώρα δεν ξέρω γιατί το δημοσιεύω. Σαν προτροπή για ζωή; Ή για θάνατο; Δεν ξέρω.

συνέχεια Β

Μου είπες να περιμένω
και γω έφυγα.
Ίσως ήταν ο μόνος δρόμος
να σε συναντήσω.

Ύστερα, μ' είπες τρελλό
και την απάντηση πήρες,
από την θύμησή σου.

ΠΩΣ Η ΖΩΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΗΜΑΣΙΑ
ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΤΡΕΛΛΟΥΣ

Α) ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΑΔΙΕΞΟΔΟΥ ΜΑΣ.

Β) ΓΕΝΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΠΟΥ «ΟΡΙΟΘΕΤΟΥΝ» ΤΟΥΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΜΑΣ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΜΙΑΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ

«Κυρίες και κύριοι, βρισκόμαστε στο ανώτατο στάδιο της αλτροϊώσής μας. Ο πιλότος και το πλήρωμά του σας καλημερίζει και σας ανοίγει τις πόρτες να βγείτε στο μπαλκόνι του αεροπλάνου για να πάρετε το πρωινό σας.

Σας υπενθυμίζουμε πως πετάμε πάνω από την στρατόσφαιρα σε ύψος ανελέητων διαστάσεων από την γη. Μη απομακρύνεσθε περισσότερο των 2Κμ. Υπάρχει κίνδυνος να χάσετε το δρόμο της επιστροφής. Η εκλογή είναι δική σας.»

Τα χάλια συνεχίζονται.

Ήθελα πολύ να σε δω. Γι' αυτό το λόγο δεν το επιδίωξα.

Έτσι ξεχύθηκε ένα βράδυ, κάποιος φίλος που διακρίνεται για την πολυλογία της σιωπής του. Και σηκώθηκε και χόρεψε ένα Ισπανικό χορό που έμοιαζε με το φλαμέγκο. Και συ θεατής με συμμετοχή, να πονάς διακρίνοντας πως η κάθε κίνησή του απαιτητική και απότομη έκλεινε την καταδίκη του ξεπερασματος του. Ήταν συμβολισμός και ουσία.

Ήταν πάθος και κύκλος. Ήταν η αντανάκλαση όλης της αρνητικότητας της κοινωνίας. Ήταν το περιθώριο που μορφοποιούσε την ζωή σου στους τελευταίους της σπασμούς της γέννας. Γένα ή θάνατος.

Αυτός ο χορός ατελείωτος και οπλισμένος, γέμιζε τα μάτια της σεμνής εκείνης γυναίκας που το κάθισμά της, επιλεγμένο να στέκει εκεί πέρα, στο σκοτεινό, στο αφανές σημείο του ορίζοντα, με τα μαλλιά της καλο-χτενισμένα, στεκόμενη ακίνητη σαν φωτογραφία πουούσε λες και τρυπούσε την περηφάνεια της το ύπουλο μαχαίρι της εγκατάλειψης. Της μη δυνατότητας. Γνώριζε πολύ καλά τους σπασμούς της εγκυμοσύνης. Ήξερε το αμφίβολο παιχνίδι της εγκμοσύνης. Την γένα ή τον θάνατο.

Ίσως να τελειώνεις εδώ. Δεν ξέρω. Όταν επιλέγεις την ανάγκη σου γίνεσαι προνομιούχος μέσα στα κοπάδια των φτωχών. Με τα μάτια σου να λάμπουν από μια αίσθηση πίκρας και μιας δερβισικής στροφής. Στους ήχους μιας φλογέρας που γλυκαίνει τον ατελείωτο δρόμο της ανάβασης ή της υπέρβασης, δια μέσου των προ τελευταίων σπασμών του πόνου.

Κάθε λέξη σου τελειώνει στη στροφή. Για να ξεκινήσεις την επομένη. Και η απάντηση που παίρνω, κάθε φορά όταν σε ρωτάω τι κάνεις ή αν είσαι καλά είναι πάντα η ίδια αμφισβήτηση της ερώτησής μου. Και μιλάω στην μοναξιά σου, χωρίς λόγια και υπερβολές. Χωρίς παρουσία. Από μακριά. Με μια γνώση που μου υπαγορεύει την απόστασή, σαν το έσχατο σημείο αντοχής.

Όταν γίνεσαι ο εαυτός σου οι καμπουροφόροι οπλίτες της κριτικής σε πετάνε σαν άχρηστο είδος στα σκουπίδια. Σε προβάλλουν σαν ταινία στα όρια της χυδαίας πια πραγματικότητας μιας ζωής που η ανθολογία των τραγουδιών της έχει πια ξεχειλίσει από σουξεδάκια που παροτρύνουν την παραίτηση να καλλιτεχνοποιηθεί και να «υπάρξει» σε ένα χώρο που τα πνεύματα κυριαρχούν.

Μη φύγεις. Θέλω πάντα νάμαι μακριά σου.

Είναι μερικοί δυνατοί που σκληραίνουν και σταματούν τα υμνολόγια τους θρήνους και τα μελοδράματα. Κάνουν πράξη το ξεπέραςμα και αφήνουν απροστάτευτα τα μικρά παιδιά τους να μεγαλώσουν μέσα στου λύκους. Τι να πει κανείς γι' αυτούς. Μονάχα τούτο, πως η αυριανή τους επιστροφή ξαναθυμίζει τις εξεγέρσεις των φτωχών που έγιναν πιο φτωχοί όταν κυριάρχησαν τον εαυτό τους στο όνομά τους.

Υπάρχουν καθισμένοι στις υπόγειες διαβάσεις της πόλεως μερικοί αρουραίοι που ξεκίνησαν την παρουσία τους από ποντικάκια και μεγάλωσαν και έπιασαν πόστο στα μέρη τους, γιατί μάθανε την αναγκαιότητα της μεταβλητότητας και γιατί ήξεραν να κοιτάζονται με τα μάτια των άλλων. Υπάρχουν, λέω αλήθεια. Μια βόλτα στα σκοτάδια γρήγορα θα το νοιώσει ακόμη και ο πιο ανώριμος. Θα τους αναγνωρίσει από τις σκιαγραφίες

που έχουν επάνω στο κορμί τους η έλειψη οποιουδήποτε ήχου. Από την παντελή απουσία τους.

Μέσα στις φυλακές, τα βράδυα που οι αμπάρες πέφτουν σφραγίζοντας πάνω στον κορμό των κρατουμένων, την κοινωνική ανισότητα, γνώρισα ένα γέρο. Ένα γέρο που είχε καθήσει χρόνια στις φυλακές, γιατί όπως έλεγε, ένοιωθε πιο ειλικρινής να ήταν μέσα παρά έξω.

Αυτός, ένας γέρος ξερακιανός, γύρω στα 60, με κάτι μάτια πελώρια έλεγε συνέχεια. «Το μοναδικό πράγμα που ένοιωσα στην ζωή μου ήταν θλίψη και πίκρα. Όταν συνειδητοποίησα τον εαυτό μου μ' έπιασε μια μελαγχολία που ποτέ δεν μου έφυγε». Και κανείς δεν τον πίστευε.

Μια μέρα εκεί που καθόταν, του είπαν να ετοιμάση τα πράγματά του. Έβγαινε έξω. Γύρισε πίσω, μάζεψε τα ρούχα του και σκυφτός και λυπημένος όπως πάντα, βγήκε έξω. Δυο μέρες αργότερα έμαθα πως κηδεύτηκε στο 3ο νεκροταφείο.

Αν έκανα παιδιά θα ήθελα να ήταν τυφλά. Να έβλεπαν τον κόσμο καλύτερα. Μονάχα που είμαι στείρος τώρα και τα βοτάνια που μουδώνει η μάγισσα του βουνού ακόμη δεν λένε να κάνουν την δουλειά τους. Και τα χρόνια περνούν και η ανυπομονησία επιταχύνεται και τα μαλλιά μου ασπρίζουν και οι φίλοι μου οι πιστολάδες μου δίνουν την χαριστική βολή λέγοντας μου πως πάντα είμαι ο ίδιος. Ζωντανός και ιδιόρρυθμος. Και γω τους θέλω ώρες-ώρες να μου λένε ψέματα και παραμύθια από μια ζωή που δεν υπάρχει. Γιατί το συγκεκριμένο με βαραίνει και με οριοθετεί γιατί η πραγματικότητα είναι ντυμένη με την βία και γω, ώρες-ώρες, θέλω νάμαι από άλλη χώρα, από άλλη εποχή. Έστω και μόνος.

Απόψε μη μιλήσεις άλλο. Και μη φύγεις.

Πάντα φεύγεις με την ευκινησία που σε διακρίνει γιατί ο φόβος σου να μείνεις, ίσως σου υπενθυμίσει για μια ακόμη φορά πως είσαι ένας ανεύθυνος.

Γι' αυτό φαντάζομαι τους φίλους μου νάναι όλοι πεθαμένοι. Πτώματα μέσα σε πέντε μέτρα χώμα. Να απαλλαγώ από αυτό το βάσανο, να μη βλέπω κανένα και να μη κατέχομαι από καμιά αίσθηση η ψευδαίσθηση κοινότητας. Και δω είναι ο λόγος της απάντησης γιατί δεν πεθαίνω. Γιατί θα σας θάψω όλους. Μέχρι τον τελευταίο.

Τώρα πια κανείς δεν μακούει. Και όποιος τυχαίνει νάναι λίγο διακριτικός και καθήσει και με ακούσει δεν με καταλαβαίνει. Και αν μια φορά και ένα καιρό φοβόμουν το «100» τώρα σκιάζομαι στην θέα του «166».

- Πριν γίνει οποιοδήποτε προχώρημα στις σκέψεις μας και πριν φθάσουμε σε προβληματισμούς «επιμέρους ζητημάτων» που απασχολούν το σύνολο της καθημερινής μας κίνησης, σκόπιμο και βοηθητικό, να διευκρινιστεί από αυτήν εδώ την θέση (κατάσταση) που βρισκόμαστε -που αν χρησιμοποιούσα μέθοδο συγκριτικής αναφοράς θα την χαρακτήριζα πλεονεκτική (λιγότερες εξαρτήσεις από τους κοινωνικούς θεσμούς)- ναδειχθεί η μέθοδος (τα βασικά της σημεία) που ακολουθούν οι συζευξεις των νευρονίων μας που μορφοποιούνται στην εκφραστική τους δυνατότητα, σαν τακτική κίνηση. Και που έχει σαν σκοπό, σαν προοπτική, το ξεπέραςμα αυτού που τώρα είμαστε.

- Για να θες το ξεπέραςμα αυτής της κατάστασης (η αναφορά γίνεται πάντα συνολικά και ριζοσπαστικά) νομίζω, πως από την μεριά είσαι έτοιμος για κάτι τέτοιο (η δημιουργία των προϋποθέσεων, έρχεται από την πλήρη διάλυση σου και την κριτική της), και από την άλλη μεριά, επειδή ο χώρος (ακόμη και ο εναέριος) είναι απειλητικά ελεγχόμενος ενάντια σου, χρειάζεται να βρεθεί τρόποι-οι τακτική-ες, ήχος-οι, που στο σημείο συντονισμού των σπάνε τα τζάμα και διαχειούνται στο Ολο. Δηλαδή, συγκεκριμενοποίηση της μορφής και του περιεχομένου που επιλέγει ο καθένας ώστε να φθάσει στο σημείο συντονισμού.

- Εμείς ξεκινάμε από μια καταγραφή της κατάστασης που βρισκόμαστε τώρα. Αυτή αναλύεται (κατάστασης ενδοσκοπήσης), σφαιρικά και πολυδιάστατα, με διαστάσεις κοινωνικής ανάλυσης, ώστε η συγκεκριμενοποίηση να γίνει προϋπόθεση στην διάγνωση της αρρώστιας μας. Να επιλεγεί η τακτική ανάλογα με την ιδιαιτερότητα του καθένα, να γίνουν ξεκάθαροι οι στόχοι και να τολμηθούν στην πράξη. Αν ο δρόμος του καθένα έχει στοιχεία που ριζοσπαστικοποιούν την «κάθε στιγμή», διαγράφοντας το χθες σαν αναγκαίο περιτό, η συνέχεια τους οδηγεί στο διεθνή δρόμο που η διαδικασία της πορείας του πραγματώνει την ανάπτυξη. Δηλαδή εσύ ξεκινάς και αν στο δρόμο σου συναντήσεις και «άλλους» (επυθμητό, ίσως και αναπόφευχτο στο βαθμό που πιστεύεις πως ολοκληρώνεται δια μέσου των άλλων), τότε δημιουργείται η παγκόσμια «τάξη» που σέρνει μαζί της την κατάργηση όλων των τάξεων. Στο σημείο αυτό θέλω να πω πως πολλοί δρόμοι οδηγούν στο προορισμό (διεθνή οδό), ένας όμως ολοκληρώνει το ξεπέρασμά του.

- Αν αυτή η μέθοδος (παιχνίδι θα λέγαμε) που νομίζω πως δίνει στο καθένα, απεριόριστο δικαίωμα «αυτοδημιουργικής ελευθεριακότητας» είναι καταδικασμένη ισοβιτική καθώς λέμε, στο αδιέξοδο ή στην κυκλική επαναφορά τότε οι ευθύνες της πλάνης μας, δικές μας.

- Εξ' άλλου δεν είμαστε από τους ανθρώπους που εκ των προτέρων θέλουν να ξέρουν αν θα νικήσουν ή αν θα χάσουν.

- Επειδή αισθάνομαι πως κάτι τι, μου παραβιάζεται, στην κάθε μου αναφορά για το ενα ή για το άλλο θέμα (χωρίς να πεφτεεις συνεχεια σε γενικευσεις, που είναι και λίγο ακαλαίσθητες), νοιώθω την ανάγκη να ξαναγυρίσω το κεφάλι μου πίσω (μπας και μας ακολουθεί και κανένας μπάτσος) και να ξαναπώ, να ξαναθυμίσω, ότι θεωρώ πως όταν κάποιος-α, παίζει ή χρησιμοποιεί τα λόγια, σκόπιμο αλλά και διεξοδικό είναι, να ξέρει πως τα χρησιμοποιεί. Γεγονός, που όσο είναι δυνατό δείχτηκε στο «δοκίμιο» περί λόγου.

«ΓΕΝΙΚΗ ΑΡΝΗΣΗ»

- Δεν δυσκολεύεται κανείς να διαπιστώσει πως ο κατήφορος τον οποίο πήραμε, μας έριξε αργά (στο ρυθμό μιας απότομης κίνησης που καθυστέρησε τον εαυτό της)

αλλά σταθερά σε μία άβυσσο, σ' ένα βυθό. Στο περιθώριο. Τα κύρια χαρακτηριστικά αυτής της κατάστασης (οι αμέτρητες και απροσδιόριστες ιδιαιτερότητες του καθένα, ούτε κατά διάνοια μπορούν να αγγιχτούν) είναι,

- Αποσύνθεση του κοινωνικού μας είναι (διάλυση σε χιλιάδες κομμάτια).
- Πότισμα ως το μεδούλι των κοκάλων μας, όλης της αρνητικότητας αυτής της κοινωνίας.

- Συντριβή των ρόλων που δίναμε στους εαυτούς μας και τους άλλους και της κοινωνικής σχέσης που σημαίνει αυτό.

- Ακινησία. Στάση από οποιαδήποτε κίνηση, της οποίας η διαστολή απλώνεται καλύπτοντας τα πάντα.

- Μετατροπή της δράσης σε βαδύ στοχασμό.

- Αντιστροφή της δέλησης σε παθητικότητα.

- Στιγμές-στιγμές, επανάληψη παλιών καταστάσεων σαν έσχατο σημείο συντήρησης

- Καθημερινοί θεατές της ζωής (μας).

- Έλλειψη σκοπών και κινήτρων.

- Έντονες τάσεις αυτοκαταστροφής με ξεκάθαρη την αδυναμία για την πραγματοποίησή της.

- Ανευθυνότητα-ατομικισμοί.

- Μηδενιστικές διαδέσεις.

- Το σύνολο αυτών κυρίως των παραγόντων, που η ανάλυσή τους θα ήθελε πολλές σελίδες γράψιμο, ώστε να αγγιχτή το περιεχόμενο του, μπορεί σχηματικά να οριοθετηθεί στην κατάσταση της γενικής άρνησης».

- Από αυτή την κατάσταση, που όσοι την ζουν ξέρουν, προέρχονται τα κείμενα τα οποία γράφτηκαν και γράφονται. Είναι όμως αναπόφευκτη η παραπέρα συνέχιση των σκέψεων μας πριν γίνει μια αναφορά σε γενικές (απλές) αλληλένδετες ιδέες που κατευθύνουν και στηρίζουν τις σκέψεις μας. Οι ιδέες αυτές δημιουργήθηκαν και αποτελούν την αντανάκλαση της πρακτικής των Αντι-εξουσιαστών επαναστατών. Ιδέες που η βιωματική τους λειτουργία ομορφίνει και ομορφαίνει καθένα άνθρωπο που θέλει να ζει ισορροπημένος με την φύση του. Κάθε άνθρωπο που θέλει να ζει ελεύθερα.

- Δεν αμφέβαλα ποτέ πως η αναφορά είναι κουραστική, χλιοειπωμένη αλλά και αναγκαία επιθυμητή στους καιρούς μας. Και δεν είναι λίγοι από μας που θέλουν να ξεχνούν, χωρίς να υποψιάζονται πως η μνήμη τους πρώτη, θα ρίξει την χαριστική βολή.

- Θεωρούμε πως άλλη ζωή δεν υπάρχει μετά του φυσικού θανάτου. Αλλά και αν υπάρχει δεν μας ενδιαφέρει.

- Θεωρούμε πως κέντρο βάρους κάθε ανθρώπινη κίνησης είναι η υποκειμενικότητα του καθένα. Ενωώντας πως κανένας δεν κάνει, δεν εκτελεί κάτι που να ξεφεύγει από τις απροσδιόριστες διαστάσεις των ορίων του. Απλά, ότι κάνει ο καθένας το κάνει για τον εαυτό του.

Τα περιπετειώδη σκεπτικά με το γενικό σλόγκαν «τόκανα για σένα» αποτελούν το υλικό που γεμίζουν τα τελευταία θρησκευτικά ή πολιτικά κείμενα (ζωές) που έχουν σαν σκοπό να κάνουν (λες και δεν το κάνουν) δημόσιο πιστεύω, την υλική έκφραση της απάτης.

- Θεωρούμε πως η Αρχή της ηδονής, της απόλαυσης, κατευθύνει κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα. Και δεν είναι τυχαίο ότι η εποχή μας είναι ανέραστη.

Η φιλελεύθερη πλάνη θέλει να οικειοποιηθεί αυτή την αρχή, διαχωρίζοντας την από την ουσία της. Την χαριστικότητα.

Η πραγμάτωση της ηδονής, όπως την αναφέρουμε δεν υπακούει καθόλου στους νόμους της ανταλλαγής. Αντίθετα βιωματικά τάσσεται εχθρικά απέναντι της.

- Θεωρούμε πως η γνώση του φυσικού θανάτου (εδώ αποκαλύπτεται η μεγάλη συνεισφορά των νεκροταφείων σε κατοικίσιμες περιοχές) του καθένα, του δημιουργεί την ανάγκη να τοποθετηθεί βιωματικά απέναντι σ' αυτό. Που σημαίνει ανάλογα με τη «στάση ζωής» που θα πάρεις απέναντι σ' αυτό το φυσικό γεγονός, αξιολογείται και η ποιότητα του βιώματος σου, καθώς και η ποιότητα της κοινωνίας όπου ανήκεις.

Η συμβολή των ρασοφόρων (κάθε έκφρασης) πάντα υπήρξε εχθρική ενάντια στη ζωή και στο ολοκληρωμένο βίωμα. Πάντα πολέμησαν και συνεχίζουν να πολεμούν οι σημερινές τους εκφράσεις, την αισιοδοξία υπέρβαση. Την υπέρβαση αυτή που δεν ανέχεται καμιά μορφή κυριαρχίας, στην διαδικασία της σύνδεσής της.

- Θεωρούμε πως αυτός ο κόσμος, δομημένος καθώς είναι επάνω σε αντιζωικές βάσεις θέλει γκρέμισμα και φτιάξιμο από την αρχή.

- Θεωρούμε πως σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη εποχή, κάθε ατομική η κοινωνική έκφραση είναι αλλοτρωωμένη.

- Θεωρούμε αλλοτρωωμένη κάθε μορφή διαχωρισμένης δραστηριότητας. Την «καθαρόαιμη σκέψη», την κουλτούρα, την τέχνη, την πολιτική, την ιδιωτική ζωή διαχωρισμένη από την δημόσια, την εργασία, τον έρωτα, την φαντασίωση.

- Θεωρούμε πως η κατάργηση κάθε μεσολάβησης είναι απαραίτητο συστατικό στην ολόπλευρη πραγμάτωσή μας. Αυτό σημαίνει:

Κατάργηση της κυβέρνησης και κάθε εξουσίας.

Κατάργηση των Μοναρχιών, Δημοκρατιών, Κοινοβουλίων, Σοσιλισμών κ.τ.λ.

Κατάργηση της εκτελεστικής, δικαστικής, και νομοθετικής εξουσίας (στρατός, αστυνομία, δικαστήρια).

- Θεωρούμε πως η ιδιοκτησία είναι κλοπή.

- Θεωρούμε πως τα παραγωγικά μέσα «ανήκουν» σε οποιοδήποτε θέλει να τους κάνει χρήση.

- Θεωρούμε τον Πατριωτισμό απάτη.

- Θεωρούμε την κατάργηση των συνόρων απαραίτητη προϋπόθεση μιας Αταξικής κοινωνίας.

- Θεωρούμε αναγκαιότητα την κατάργηση κάθε θεσμού που στηρίζει και αναπαράγει ιεραρχικά μοντέλα.

- Θεωρούμε πως ο Καπιταλισμός και κάθε μορφή κρατισμού, είναι η κυριαρχία του εμπορεύματος, επάνω στους ανθρώπους, ανεπτυγμένη στο μεγαλύτερο του σημείο. Ο ορθολογισμός του εμπορεύματος προσανατολίζει και ρυθμίζει κάθε ανθρώπινη συμπεριφορά.

- Θεωρούμε ότι ο νόμος είναι η υπέρτατη καταπίεση, η θεσμοποιημένη καταπίεση, το Δίκαιο του ισχυροτέρου.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΗ ΑΘΛΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΑΘΕΝΑ ΤΟΝ ΤΟΠΟΘΕΤΕΙ ΣΤΗΝ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΛΥΣΗ.

Η ΝΑ ΑΡΝΗΘΕΙ ΤΟ ΣΥΝΟΛΟ ΤΗΣ ΑΘΛΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ Η ΤΙΠΟΤΑ

- Θεωρούμε την βιωμένη άρνηση οποιαδήποτε ηθική, προϋπόθεση αρμονικής ισοροπίας μέσα στις σχέσεις των ανθρώπων.

- Η ριζοσπαστική λύση είναι το μοναδικό επαναστατικό σχέδιο που η επιθυμία της ριζικής καταστροφής κάθε μορφής αλλοτροίωσης, ισοδυναμεί με την κατάλυση κάθε μορφή κυριαρχίας.

- Το επαναστατικό σχέδιο για να μη αφομοιωθεί από το κόσμο του εμπορεύματος της ανταλακτικής αξίας και της αλλοτροίωσης χρειάζεται ο σκοπός να κρίνει τα μέσα, που αυτό σημαίνει:

Ότι δεν μπορεί να αγωνιστεί κανείς ενάντια στην αλλοτροίωση με αλλοτροιωμένες μορφές αγώνα.

Ότι δεν μπορεί να αγωνιστεί κανείς κατά του Καπιταλισμού και του συνόλου αυτής της κοινωνίας από το εσωτερικό του συστήματος.

Ότι δεν μπορεί κανείς να ανοίξει δρόμο χωρίς επιστροφή στο παρελθόν παρά μόνο όταν αποτελούμε πιστή αντανάκλαση της αντιεξουσιαστικής κοινωνίας που ποθούμε. Που αυτό ισχύει και για το τρόπο οργάνωσής μας.

Ότι δεν υπάρχει επαναστατική ενέργεια που να μη τοποθετείτε μέσα στην προοπτική μιας ριζικής και ολικής επανάστασης.

- Απορίπτουμε:

Γενικώς όλα, ειδικώς, τα περισσότερα και συγκεκριμένα...

- Την ενοχή, σαν εξεγερσιακό κίνητρο.

Τα πολιτικά, κινήματα («επαφή συντροφικότητας» μέσα από ταυτολογικά ή συμφωνημένα σε ιδεατό επίπεδο σχήματα.)

- Όλες τις μορφές μικρο-οργανώσεων, πρωτοποριών, φραστικών και «οιωμένων» αριστερισμών, κρυφο-εξουσιαστών «επαναστατών», στο βαθμό που αποτελούν αλλοτροιωμένες και αφομοιώσιμες μορφές αγώνα κατά της υπάρχουσας κοινωνίας.

- Την μετατροπή της επαναστατικής σκέψης σε «ειδικότητα» ή «διαχωρισμένη» δραστηριότητα, εφ' όσον είναι αποκομμένη από το βιοματικό αντι-ιεραρχικό «κίνημα» και την βαθύτερη προβληματική του, σε επίπεδο, καθημερινής ζωής.

Με λίγα λόγια φίλοι μου, θεωρούμε και απορρίπτουμε τον εαυτό μας, στο βαθμό που αυτός αναπαράγει και συντηρεί την σημερινή τάξη πραγμάτων.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1) Τα παραπάνω κείμενα αποτελούν το πρώτο μέρος (ίσως και το τελευταίο) για την Σημερινή πραγματικότητα στην Ελλάδα (πιο συγκεκριμένα στην Αθήνα) στους χώρους που «μέρος» της περιθωριακότητας, βιώνεται με κάλυψη την επαναστατική ελπίδα.

Δεν ξεχνιέται όμως το γεγονός, πως το «μέρος» αυτής της περιθωριακότητας έχει την δική «του» διαλεκτική πορεία. Απλώνεται με προοπτική να καλύψει το σύνολο της κοινωνίας.

2) Στο τέλος αυτής της προσπάθειας που το γράψιμο της πήρε πολύ χρόνο και κόπο (χρόνο παραγωγής, μια σελίδα κάθε τέσσερις μήνες περίπου) σκέφτηκα να διευκρινίσω το πως καθορίζω τους όρους (και πιο συγκεκριμένα στην αναφορά που βαπτίστηκε «Γενική άρνηση»). Το σκέφτηκα μέρες, και το βρήκα περιτό. Έχω την βεβαιότητα πως ξέρουν ακόμη και αυτοί που η «ιδιώ-νιμη μορφή αυτοπροστασίας τους» τους δίνει το δικαίωμα να αμφιβάλουν, απέναντι στο κάθε τι που δεν ελέγχουν.

3) Οποιαδήποτε αναδημοσίευση Αποσπασμάτων, από ανθρώπους που βρίσκονται στην προοπτική της κατάλυσης της εξουσίας είναι Ελεύθερη. Η αποσπασματική χρήση των κειμένων που γράφτηκαν, από κακοπροαίρετους ή από κάθε λογής εχθρών μας, μας αφήνει αδιάφορους και σε ετοιμότητα. Οι φράσεις μας, οι λέξεις μας, τα αποστάσματα μας είναι γερά βαλμένα στην συνολικότητα του νοήματός μας.

Όσο ξέρουμε να δίνουμε τις πέτρες για να μας χτυπήσουν, άλλο τόσο ξέρουμε και να τις γυρνάμε ενάντια τους.

4) Η δυνατότητα της ειλικρίνειας και η ικανότητα της ευλιγίσιας που αποκτήθηκε στο πέρασμα του χρόνου (διόλου ακούραστα) στο να κοινοποιούμε δημόσια τον εξευτελισμό του εαυτού μας, χωρίς ίχνος ενοχής ή μεταμέλειας, ας προβληματίσει όλους όσους ευαγγελίζονται επαναστάσεις εκ του ασφαλούς. Όλους, όσους θέλουν να αποκαλούνται στον εαυτό τους και στους άλλους σαν επαναστάτες σε περιόδους που οι μοναδικοί δρόμοι της επιλογής βγαίνουν και επιστρέφουν στα θλιμένα μάτια της Δύσης.

Στο πίσω μέρος του Δημοσίου «κατηγορώ τον εαυτό μου», παραμονεύει ακούραστα μια υπερηφάνεια, που δεν θάλεγα πως δεν είναι ηθική. Δεν θάλεγα όμως πως δεν κουβαλάει στην κίνηση της το τέλος κάθε ηθικής.

- Αν βρίζουμε τον εαυτό μας το κάνουμε γιατί πολύ τον αγαπήσαμε.

- Αν αγαπήσαμε τον εαυτό μας το κάνουμε γιατί δεν πουληθήκαμε.

Όλα τάλλα γράφονται σιωπηλά, ακούραστα, υπερήφανα, σεμνά, μοναχικά και βίαια στην πράξη της καθημερινής μας συμπεριφοράς.

Τώρα δεν έχω να πω τίποτα άλλο. Όσοι ξεχνούν, ας ξεχάσουν.

Οι εξεγερσιακές πράξεις δεν θέλουν λόγια και εξηγήσεις και κανενός είδους μεσολαβήσεις. Μιλούν από μόνες τους.

Για όλα αυτά:

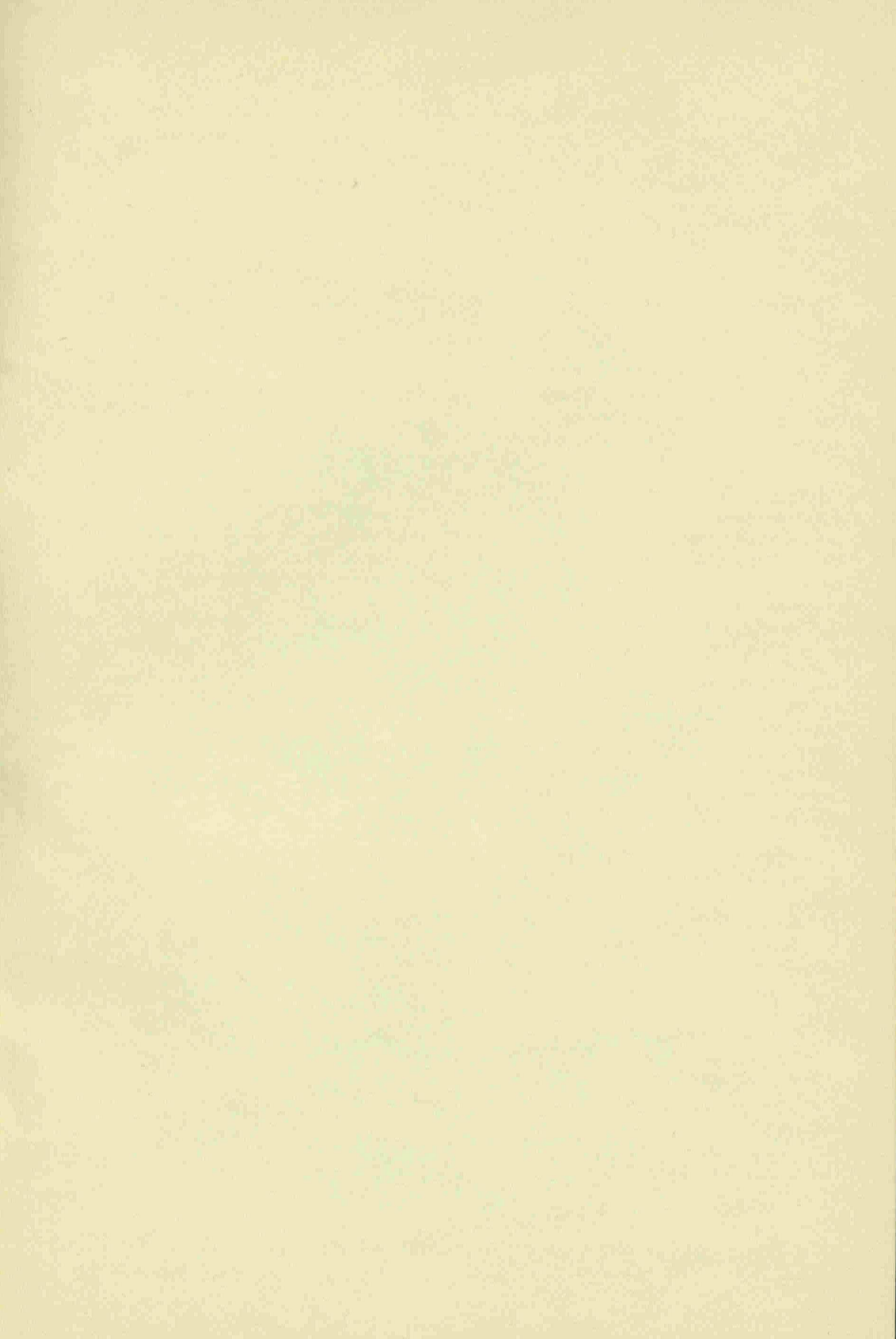
Αποσυρόμαστε από την πολιτική για να γίνουμε (αν μπορέσουμε) επαναστάτες.

Γι' όλα αυτά:

Θέλουμε, η Σύνθεσή μας νάναι αποτέλεσμα μιας τυχαίας συνάντησης. Διόλου τυχαία.

Το θέμα μας παίζετε.

**Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΠΙΑ ΖΗΤΗΜΑ ΑΙΩΝΩΝ
ΜΑΗΣ 85 ΑΘΗΝΑ**

**Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΘΛΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΑΘΕΝΑ
ΤΟΝ ΤΟΠΟΘΕΤΕΙ ΣΤΗ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΛΥΣΗ:**

Ή ΝΑ ΑΡΝΗΘΗ ΤΟ ΣΥΝΟΛΟ

ΤΗΣ ΑΘΛΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ

Ή

ΤΙΠΟΤΑ